



Fórmules per aturar la dissidència
**Penalitat, presó
preventiva i repressió**

A FONS PÀGINES 1 a 3



Pablo Guerra
**La solidaritat com
a factor productiu**

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA



d N282

18 de juliol de 2012

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Arxiven el cas de la mort de Sergio E. sense citar la testimoni principal

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 8

La jutgessa tanca el cas del jove manresà que va patir una aturada cardiorespiratòria durant una detenció realitzada pels Mossos d'Esquadra i va morir a l'hospital

SARAI RUA



**La solidaritat atura
el desallotjament de
300 veïnes del Besòs**

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 7

Les 300 persones que ocupen una nau industrial al barri del Besòs de Barcelona han evitat el seu desallotjament amb una gran dosi de solidaritat veïnal i suport social

**20 anys d'infiltrats
als moviments socials**

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3

**La lluita minera continua caminant,
també a la Franja i el Segrià**

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10 | RODA EL MÓN · PÀGINA 15

, estirant del fil

REPRESSIÓ • VINT ANYS D'INFILTRACIÓ CONTRA LA DISSIDÈNCIA POLÍTICA I SOCIAL

1992-2012: infiltrats, talps i clavegueram policial

Fa vint anys de l'operació Garzón, que va introduir el confident Txema Aloï a l'entorn de Terra Lliure sota la supervisió del jutge i l'assessorament de Mikel Lekarza



ORIOL CLAVERA

Policies de país a la manifestació del primer de maig d'enguany

David Fernández
redaccio@setmanaridirecta.info

El juny de 1992 no va ser un mes normal. Tot i que, la setmana vinent, la història oficial recordarà l'arrencada dels històrics Jocs Olímpics de Barcelona de fa vint anys, negarà a quin preu es va fer. I es recorrerà a l'amnèsia i els oblits deliberats per tancar aquells jocs olímpics -a banda de processos especulatius, tupinades econòmiques, un model de creixement avui en fallida i una allau d'espagnolisme- van arrencar enmig de la remor dels cops arbitraris, les bosses asfixiantes i el dolor sord dels elèctrodes aplicats per agents de les unitats antiterroristes de la Guàrdia Civil.

A cop de tortura, entre el 29 de juny i el 14 de juliol de 1992, quan faltaven deu dies per la inauguració, 38 persones de diferents sensibilitats polítiques van ser detingudes, vint-i-tres van denunciar tortures i dinou van ser empresonades. Entremig, la Guàrdia Civil va irrompre, amb la pistola a la mà, a les seus del diari *El Punt* -que el proper dia 29 recordarà aquells fets amb una reedició del concert *Catalunya vol viure en llibertat*- i *El Temps* i CiU va clausurar el programa que feia Jordi Vendrell a Catalunya Ràdio, *L'Orquestra*, perquè va referir les denúncies de tortures. Fins el setembre, un total de 60 persones van ser encausades, tot i que 35 d'elles mai no van ser jutjades.

La singular pax olímpica

L'operatiu repressiu per colpejar l'independentisme combatiu -decidit prèviament en una reunió a Baden-Baden (Alemanya) on haurien participat Narcís Serra (ministre de Defensa), José Luís Corcuera (ministre de l'Interior), Felipe González, Pujol i Maragall- es va començar a forjar a principis del l'any 1990, quan Mikel Lejarza *el Lobo* -l'històric infiltrat a ETA de la dictadura- seia plàcidament al despatx de l'Audiència Nacional per proposar al jutge la introducció d'un infiltrat policial a Terra Lliure. Garzón va acceptar, va garantir plena immunitat policial i judicial -tal com va ser- i *'el Lobo*

El 1992, un total de 60 persones van ser encausades, tot i que 35 d'elles mai no van ser jutjades

va sortir per la mateixa porta per on havia entrat. L'infiltrat ja havia estat escollit: es tractava de Josep Maria Aloï, àlies *Txema*, un manresà resident a Barcelona que va tornar a la seva ciutat natal, un dels nuclis més actius de l'independentisme combatiu. Aloï va passar alguns filtres i va contactar amb membres de l'organització armada.

Al documental titulat *Doble joc* (emès per TV3 el 2007 dins el programa *Tarasca*), el comandant Fernando San Agustín recordava que la funció de l'infiltrat és "aconseguir informació certa, segura i oportuna en el temps, discreta en la font i continuada". L'avui excomandant era propietari del complex Can Padró Security & Safety Training de Castellví i el Vilar (Bages), el centre d'entrenament on, casualment, va ser captat *Txema*. San Agustín és -també casualment- exmembre jubilat dels serveis secrets espanyols i, al mateix programa televisiu, es despenjava afirmant que calia evitar "que algú aprofités l'avinentsa per penjar una senyera". Fos com fos, el mateix dia que arrencava l'operació *Garzón*, *Txema* -que havia participat en la col·locació d'un artefacte explosiu a l'estació de la Renfe de Sant Sadurn d'Anoia el 3 de març de 1992- havia quedat amb David Martínez, el primer detingut de l'operació. L'endemà va desaparèixer, es va esfumar.

Aquells fets ens porten a repassar breument, avui i vint anys després, el recurs a la infiltració com a estratègia repressiva i els casos coneguts que s'han donat en el si dels moviments socials catalans els últims anys, el darrer dels quals ens remet a l'any 2007 per uns fets de 2001. Dos anys abans -perquè la claveguera també és catalana, no només estatal-, la consellera d'Interior Montserrat Tura va anunciar l'augment de la partida econò-

mica per pagar confidents: una partida fiscalitzada semestralment al Parlament per una comissió reduïda que en coneix la motivació i la quantia. El 2005, un dels motius eren les protestes socials alternatives contra la cimera euromediterrània que acollia Barcelona.

Cadascú al seu lloc

Vint anys, doncs, des de la infiltració policial a Terra Lliure. I, des d'aleshores, un mínim de vuit confidents descoberts. Jutge sever, el temps posa cadascú al seu lloc, sobretot els responsables polítics que comanden la repressió. El 2004, el Tribunal de Drets Humans d'Estrasburg va condemnar l'Estat espanyol per no investigar les tortures sofertes per quinze dels independentistes detinguts el 1992. Avui, pràcticament totes les persones detingudes, empresonades i torturades el 1992 continuen fent una vida política social, activa i solidària. I abans, molt abans, els màxims responsables de la repressió que van patir -els habituals demòcrates de tota la vida- havien trigat per altres viaranyes.

El director general de la Guàrdia Civil Luís Roldán -que va ser qui més va negar les tortures- va ser condemnat per lladre, després d'una rocambolesca fugida asiàtica; Narcís Serra va dimitir per les escoltes il·legals del CESID al mo-

narca espanyol -del rei en avall, tot controlat; Rafael Vera, secretari d'Estat per a la Seguretat, va ser condemnat i indultat pels GAL, i Corcuera va ser jutjat pel cas dels *fons reservats*. Ells comandaven aquell operatiu repressiu. I Garzón? El jutge està inhabilitat i ha estat nomenat membre del Consell Europeu per a la Prevenció de la Tortura. Ego hiperbòlic en la seva solitud, Baltasar Garzón acaba de fundar la Fundació Baltasar Garzón, on hi consten com a membres l'exministre d'Afers Exteriors is-

El temps ha posat al seu lloc els responsables polítics que comandaven la repressió

raelià Shlomo Ben Ami o Eduardo Martín de Pozuelo, coordinador de l'Àrea Informativa de Terrorisme del diari *La Vanguardia*, el mateix diari que fa vint anys no va veure bosses ni cops ni elèctrodes enlloc. I tot i així, sempre ens quedarà Kundera: "La lluita contra el poder és la lluita de la memòria contra l'oblit". Vint anys després i més que mai.

UNA D'INFILTRATS: ELS ANTECEDENTS

GAMBÍN, MARTÍN VILLA I EL 'CAS SCALA'

Joaquín Gambín Hernández va ser un confident infiltrat conegut com *el Grillo*, *el Rubio*, *el Legionario* o *el viejo anarquista*. Sota les ordres del comissari Manuel Gómez Sandoval, viatja a Barcelona des de Múrcia, on actua sota les ordres del comissari J.M. Escudero. Va ser l'impulsor de l'atemptat a la sala Scala de Barcelona, episodi de terrorisme d'Estat per aïllar i desprestigiar la CNT. Va ser detingut el 1981 després d'un tiroteig a València. El 1983, va ser condemnat a set anys de presó i en va complir dos. El 2002, amb 71 anys, vivia plàcidament a Múrcia. El 1977, un pres social de la Model alerta la Federació Local de la CNT de Barcelona que Gambín és un col·laborador policial assidu.



MIKEL LEJARZA 'EL LOBO': A L'OMBRA DE CARRERO BLANCO



Històric infiltrat a ETA sota la dictadura franquista i a les ordres del SECED creat per Carrero Blanco. Apareix a Barcelona s principis dels noranta, on crea l'empresa de seguretat Orion, que rutlla com a tapadora, i on comanda la infiltració a Terra Lliure del manresà Josep Maria Aloï. Amb residència a la zona elitista de Sant Cugat, *el Lobo* reapareix el 1995. Treballava pel comte de Godó, propietari de *La Vanguardia*, que li pagava 5,5 milions de pessetes mensuals pel cas de les escoltes il·legals ordenades per l'empresari per controlar fusions mediàtiques. Va ser condemnat a set mesos de presó al costat del coronel del CESID Fernando Rodríguez.

> Infiltrats, espies i fons reservats. Clavegueram estatal, talonaris i tecnorepressió. A propòsit del vintè aniversari de l'operació Garzón contra l'independentisme català, arran de la qual el jutge va autoritzar judicialment la infiltració d'un confident dins l'organització armada Terra Lliure, repassem el ventall d'infiltracions descobertes als moviments socials catalans.

Agents policials que es feien passar per activistes militants amb fins repressius, dinàmiques de control social i mètodes obertament il·legals d'una guerra bruta molt singular i no escrita enlloc, però que rutila cada dia, a la recerca d'informació.

, estirant del fil

UNA D'INFILTRATS

'TXEMA' ALOI L'infiltrat a Terra Lliure

Infiltrat a Terra Lliure amb supervisió judicial del jutge Garzón i assessorat i tutelat per Mikel Lejarza. Es va desplaçar a Madrid per signar els documents que acreditaven la seva missió. Aleshores amb 35 anys, fill de família catalanista, treballador de banca i pilot d'helicòpters expert, va cobrar cinc milions de pessetes i va ser captat al complex Can Padró de Castellbell i el Vilar (Bages). Passa els filtres de clandestinitat i contacta, a Manresa, amb activistes de l'organització armada, on proposa, incita i cerca precipitar accions. El dia que arrenca l'operació Garzón del 1992 desapareix. Anys després, es dedica a la investigació privada. El 2002, se'l localitza al Brasil treballant en tasques de seguretat per a l'empresa catalana de joc Cirsia. Des de 2007, alterna el Brasil amb Manresa. El 1996, a la capital del Bages, es troba cara a cara amb un dels torturats, que li etziba que ho sap tot, mentre ell ho nega com pot.



MANUEL BLANCO ÁLVAREZ 'PEDRO' Altermundialisme policial

Es fa dir Pedro. El seu correu és pedritoanarka@hotmail.com. Des de 1992, com a infiltrat, es vincula a la solidaritat amb Amèrica Llatina. El 1992 s'integra a la Red de Apoyo Zapatista (RAZ) de Madrid. Participa a les Trobades contra el Neoliberalisme a Madrid i a Saragossa, al Fòrum Indígena de Valladolid i a assemblees del moviment antiglobalització. Amb motiu de les cimeres de la UE, sota presidència espanyola l'any 2002, incrementa la seva militància davant l'auge de les protestes socials a Madrid, Barcelona i Sevilla. El servidor alternatiu Nod50 rastreja el control policial cibernètic que pateixen i detecten, casualment, que les IP que empra Pedro corresponen a ordinadors del Ministeri d'Interior. Pedro és membre del Cos Nacional de Policia espanyol. Se'l torna a veure, poc mesos després, entrant a la seu de la Brigada Central d'Investigació del barri madrileny de Moratalaz.



NEL Des d'Astúries a Barcelona a trinxar vidres

Polícia infiltrat en organitzacions de l'esquerra autònoma d'Astúries. Va viatjar a Barcelona, en plena era Valdecasas, en un autobús del sindicalisme combatiu asturià. Va estar trencant vidres i incitant les manifestants a fer-ho durant la manifestació contra el Banc Mundial de l'any 2001. Els fets no es van descobrir fins l'any 2007, en el decurs del judici contra els sindicalistes Candido i Morala de la Corriente Sindical de Izquierdas (CSI) per les mobilitzacions contra el tancament de Naval Xixón. Aquell policia va reapareixer per testificar contra Candido i Morala, inspiradors de *Los lunes al sol*, que van acabar empresonats. El CSI va denunciar una trama política policial amb infiltrats pel mig.



ALBERT MARTÍNEZ L'agent que redactava guies 'antimili'

Talp del CESID i número u de la seva promoció. Infiltrat al moviment antimilitarista català que esperonava la insubmissió. Apareix a Barcelona amb la primera guerra del golf, quan dos desertors catalans -amagats en cases solidàries- es neguen a fer la mili al Golf Pèrsic. Martínez va acabar sent el responsable del sistema informàtic de la sensible Oficina d'Informació i Defensa del Soldat (IDS), on accedia a totes les dades de caràcter personal. Va arribar a redactar la *Guia antimili*. El 1994 es vincula a la Lliga Comunista Revolucionària, on és descobert per antics companys d'escola que revelen la seva professió. Albert Martínez desapareix de Barcelona. De seguida reapareixerà, a València, per infiltrar-se als GRAPO.

ÁNGEL GRANDES HERREROS Dels okupes de Barcelona a la Brigada Antiterrorista de Guipúscoa

Agent de la policia espanyola que inicia la seva militància el 1993 al voltant del moviment okupa i com a responsable de dos programes setmanals a la ràdio lliure Línia IV de Nou Barris. L'any 1994, s'integra al Kau Subversiu de la UB. Des del món universitari, accedeix a la Brigada Universitària a Chiapas i al Col·lectiu de Solidaritat amb la Rebel·lió Zapatista. Viatja a Chiapas dues vegades com a observador internacional per a la protecció dels drets humans de les comunitats indígenes. Participa a la campanya contra l'Euroexèrcit i s'introdueix a l'insubmissió CAMPI i a l'històric Ateneu Llibertari de Gràcia, que comparteixen espai amb l'Assemblea d'Okupes. Prova d'apropar-se a l'independentisme a través de l'Ateneu Popular Okupat Resistència Roja. En una reunió convocada *ad hoc*, se li diu el què. Ell ho nega tot, però, l'endemà, desapareix. La següent notícia que se'n té és a finals dels 90: Ángel és membre de la Brigada Antiterrorista de Guipúscoa. Va estar imputat per l'assassinat de la seva antiga parella a Madrid. Ángel va arribar al jutjat, va dir qui era, on treballava i que sabia moltes coses. Mai més no se'n va saber res.



DAVID GARCÍA MARTÍN Un pallaso a Bétera

Nova infiltració al moviment antimilitarista, sota l'era ZP, a Bétera (País Valencià). Durant una acció sorpresa no-violenta, es pretén entrar a la base militar de l'OTAN per fer una crida a la desobediència davant la guerra. Desenes d'efectius policials esperen les activistes. Un d'ells porta perruca rossa, va disfressat de pallaso i és membre actiu de l'Espai Horitzontal contra la Guerra de Madrid. Abans ha passat per la solidaritat zapatista, per Marinaleda, per la Setmana de Lluita Social de Madrid el 2000 i pel Fòrum Social Transatlàntic. El cas s'esclareix dos anys després, quan la Universitat Autònoma de Madrid nomena Santiago Carrillo doctor honoris causa. Grups d'extrema dreta protesten i un ultra llença una paperera. Un agent de paisà s'hi abraona i el deté davant les càmeres de la CNN. El policia de paisà és David García Martín, del CNP: el mateix pallaso que, dos anys enrere, intentava ocupar la base militar de Bétera.



FERNANDO PÉREZ LÓPEZ De CNA als GRAPO

S'infiltra als moviments socials madrilenys el 1997 i participa en actes de la CNT i Cruz Negra Anarquista. El seu DNI està expedit a Barcelona i diu que és nat a Martorell. Ell afirma, a la capital espanyola, que ve de l'àlbid moviment okupa barceloní. Al Rastro madrileny s'apropa als cercles de l'A-FAPP, organització de familiars de presos del PCE(r), on acaba militant. Fins i tot, porta membres de l'associació a la suposada casa de la mare a Barcelona, al carrer Guipúscoa, on els atén una dona de 60 anys que fa de 'mare'. Fernando desapareix el juliol del 2002. I aquell pis, sobtadament, és buida el mateix mes. L'operació finalitza amb la detenció de 14 persones acusades de terrorisme. Quan les advocades pregunten al jutge Guillermo Ruiz de Polanco pel seu parador, el jutge respon que no hi ha cap detingut amb aquell nom. Mentrestant, la Guàrdia Civil emet un comunicat titllant-lo de perillós terrorista. Fernando és agent de la Guàrdia Civil.



LUÍS GARCIA TORRES Al 15-M de Sevilla

El darrer cas conegut remet al mes de juny passat. El policia García Torres, de 26 anys, es va apropar al moviment del 15-M sevillà, on va començar a col·laborar de forma entusiasta. Però una antiga feina de cambrer que va deixar per oposar a policia nacional el va delatar. Els companys del moviment, davant el cúmul de llacunes en la seva vida personal, el van convidar a anar a casa seva, un indret desconegut. Quan hi anaven, García va demanar entrar al lavabo d'un bar. Va trigar massa. Quan en va sortir, casualment i un carrer més enllà, els esperava un control policial: els agents van dir que estava en recerca i captura i se'l van endur a comissaria, d'allà on havia sortit. No se'n ha sabut res des d'aleshores.

, impressions

Pere Ortega · Membre del Centre JM Delàs d'Estudis per la Pau de Justícia i Pau
opinio@setmanaridirecta.info

Cases reials i corrupció

El Congrés dels Estats Units va aprovar a finals de 2011 la venda d'armes més gran de la seva història, 60.000 milions de dòlars al govern l'Aràbia Saudita. Armes que seran trameses en els pròxims 10 anys. Aquests dies, Andrew J. Shapiro, secretari d'Estat adjunt per a assumptes políticomi- litars acaba d'anunciar la primera partida d'aquesta venda per 29,4 milions per entregar 84 avions de combat F-5 d'última generació fabricats per Boeing. Les vendes d'armes a Aràbia Saudita s'han d'entendre com un esforç d'EUA per mantenir una forta presència a la regió, després de la retirada de tropes nord-americanes d'Iraq, i sobre tot, per intimidar a Iran, país del que sospita pretén fabricar armes nuclears i que alhora és un històric rival d'EUA i del regne saudita. Però hi ha més països que

Aquesta operació, la major de la història del comerç d'armes espanyol, porta molt de temps gestant-se, i beneficiaria a l'empresa Santa Bàrbara Sistemes, de la qual és propietària la nord-americana General Dynamics.

Però Santa Bàrbara té competidors. D'una banda, el Leopard és un blindat de patent alemanya, fabricat per Krauss Maffei, empresa que podria estar interessada en dur a terme la venda directament, ja que l'exportació des d'Espanya necessitaria la seva autorització. I per altra, està la pròpia General Dynamics que des d'EUA, està interessada a subministrar els seus carros de combat Abrams.

Implicació de la Casa Reial

El govern espanyol ha incrementat en els últims mesos la pressió per aconseguir aquest contracte. Accions en què també s'ha implicat la Casa Reial. En primer lloc, el Ministeri de Defensa va propiciar el transport d'un Leopard al desert saudita acompanyat de militars i enginyers de Santa Bàrbara per estudiar-lo i provar-lo per militars saudites. Després, el mateix ministre de Defensa, Pedro Morenés, es va desplaçar a l'Aràbia Saudita per exercir pressió sobre les autoritats d'aquest país. Aquesta visita va ser retornada pel ministre de Defensa saudita, el príncep Salman bin Abdelaziz, que es va entrevistar amb Morenés, amb el president, Mariano Rajoy, i amb el rei Joan Carles I. És ben coneguda l'amistat entre les dues famílies reials. Així, fa pocs dies, el propi monarca Joan



Diferents membres de la casa reial saudita han estat acusats de traficar amb armes

estan competint per vendre armes a la monarquia medieval saudita. Estan França, Alemanya, Regne Unit i també l'Estat espanyol. Així, el govern espanyol està duent a terme totes les actuacions possibles per aconseguir un contracte per vendre entre 200 i 270 blindats Leopard per un import superior als 3.000 milions d'euros.

Carles es va desplaçar a l'Aràbia Saudita a l'enterrament del príncep hereu i és probable que la qüestió dels Leopard espanyols hagi estat motiu de noves converses.

Però encara hi ha més. El Govern espanyol va aprovar el 25 de maig, un Reial Decret, segons el qual s'autoritza el Govern a signar contractes de subministrament d'armes amb governs estrangers. Aquesta és una disposició adoptada per satisfer a l'Aràbia Saudita, que vol que el contracte estigui garantit per l'Estat espanyol per evitar possibles incompliments.

Existeix, però, una altra qüestió. És coneguda la corrupció que

envolta les exportacions d'armes al règim saudita, i les milionàries comissions que han esquitxat diferents membres de la família de la Casa Reial Saudita, a qui s'acusa de traficar amb armes. Corrupcions que han estat objecte d'investigació o judici als Estats Units, Regne Unit i França. És més que possible que les vendes espanyoles estiguin sotmeses a comissions i corrupcions d'aquests tipus.

Les vendes d'armes a l'Aràbia Saudita incrementen les tensions entre els diferents països de la regió, provoquen una desestabilitzadora cursa d'armaments, especialment amb països rivals com

Iran i Israel. A més, la venda de blindats pot suposar que siguin utilitzats per violar els drets humans de la població saudita o dels països fronterers, no cal oblidar que les forces armades saudites van envair Bahrain per reprimir les demandes de democràcia d'aquest poble.

Per últim, les vendes dels Leopard, vulneren la Llei de Comerç d'Armes espanyola en contravenir la Posició Comuna de la Unió Europea, com a mínim en els criteris segon (respecte dels drets humans al país de destí) i quart (preservar la pau, la seguretat i l'estabilitat regional).

Elisa Serra Rull · Psicoanalista
opinio@setmanaridirecta.info

Les mestres i la seva salut

De la funció civilitzadora, encarregada històricament a les dones quan parlem de l'ofici d'ensenyar, actualment podem constatar que està fent estralls en la seva salut, i es reflecteix en l'aparició d'un variat espectre de malalties.

De les malalties amb clars efectes sobre el cos biològic, en destaquem principalment aquelles relacionades amb la veu, la pell i el dolor. Podem remarcar la pèrdua de veu en diferents graus fins arribar al mutisme o, les més comuns, la formació de nòduls a les cordes vocals o, les més actuals, les relacionades amb la

tiroides. De les anomenades de la pell: picors, secrecions diverses (sinusitis, conjuntivitis...). En relació al que anomeno malalties de dolor, algunes de les més habituals són les malalties de les cervicals, les contraccions musculars de tot tipus, paràlisis, dolor crònic, migranyes, mal d'ossos...

El malestar que produeix la tasca d'ensenyar i els efectes que provoca en l'organització i gestió dels centres educatius, crec que és diferent en aquells centres que són paritaris.

He escoltat a directores de centres educatius, sense cap recança ni vergonya suggerir a

una mestra: "Si no et trobes bé ,demana una baixa i queda't a casa", frase que rarament he escoltat dirigir a un docent.

Els diagnòstics, per estrés, depressió, atacs d'ansietat o trastorn bipolar són cada cop més freqüents per a justificar una baixa laboral. Els més encoberts del malestar psíquic es presenten sota l'aparença del patiment físic: fibromialgia, osteoporosi, tiroïdes, contractures, lumbàlgies, migranyes...

Alguna o altra vegada, hem sentit dir, tot parlant de les dones: no saben què volen, sempre es queixen, quan diuen sí

Els diagnòstics per estrés, depressió o ansietat són cada cop més freqüents per a justificar una baixa laboral

penseu que és no, estan molt nervioses doncs tenen la regla, totes són unes histèriques... M'equivoco molt? Per a la majoria, la solució al seu malestar, físic o psíquic, és la medicalització. I

aquests és el cas de les mestres que tornen als centres o serveis educatius per a treballar.

Podeu imaginar en quines condicions hi tornen i quina és la qualitat amb que poden fer la seva feina?

Potser, les dones que van ensenyar tant a Freud en la construcció de la seva teoria són les que es queixen i parlen, tot reconeixent el seu sofriment i que, com a resposta només troben allò de: queda, a casa, pren la pastilla i que et facin un massatge però, sobretot, calla. Tot el contrari del que fa la psicoanàlisi, que és donar la paraula i el temps necessaris per a escoltar.

Joan Tamayo Sala · Advocat i membre del Grup d'Advocats de la PAH
 opinio@setmanaridirecta.info

Per combatre la realitat, cal trencar el silenci

Ens ha tocat viure un moment històric molt important i molt dur, pel que representa la situació actual. El que va començar amb uns "diagnòstics" de simple "crisi econòmica", o de "crisi econòmica típica del sistema", ha esdevingut, ni més ni menys, en una crisi del "sistema", del model de societat que ens han anat imposant, segle darrera segle, fins a esdevenir un "miratge", on res és el que sembla, i on la veritat s'ha disfressat, s'ha ocultat, perquè deixéssim de ser individus, essers humans, per tornar-nos simples ments "innòcues", no pensants, i amb uns hàbits desenvolupats, els de consumir i competir.

Per trencar aquest silenci, cal perdre la por i és molt fàcil, ja que no tenim res més a perdre

Doncs ara ha arribat el moment de dir prou, de trencar el silenci, de començar a trencar aquestes cadenes invisibles que ens han privat d'evitar el món que tenim, l'any 2012, en ple segle XXI.

I, per trencar aquest silenci, cal perdre la por, i és molt fàcil, ja que no tenim res més a perdre, tan sols la dignitat, i aquesta no hem de permetre que també ens la "robin".

Cal retornar al sentit comú, i a la senzillesa i pureza de les coses, que no és més que el que ens ensenya la mateixa naturalesa, aquesta "mare" que hem traït i abandonat, per caure en mans d'un "progrés" egoista, depredador i mal aplicat.

Quanta veritat trobem en les paraules del Dr. Eudald Carbonell, il·lustre paleontòleg i savi català, quan ens diu: "la societat ha desenvolupat, d'una forma increïble, la ciència i la tecnologia, però sense socialitzar-la i, en canvi, la ment i la intel·ligència humana porten un retard important en el seu progrés, creant una gran contradicció, que dona els efectes nocius per a la història del planeta, que tots i totes coneixem".

Doncs bé, potser que ens hi posem abans que sigui massa tard i ens hagin de "rescatar" o "robar", que ve a ser el mateix, el nostre propi cos.

No és un procés senzill, és complex i llarg i, per tant, no caurà en la trampa dels demagogs del sistema amb els seus articles d'opinió dels diaris, a les tertúlies dels mitjans de comunicació de masses, periodistes estrella i no estrella, i altres professions diverses, que malmeten impunement, per uns "quants calerons". Precisament, una de les coses que s'ha de començar a fer, més que res per salut mental i per a la regeneració dels valors autèntics, és no escoltar-los, no llegir-los, o, en tot cas, entendre que són, simplement, mercenaris del pensament únic, d'aquest sistema invalidant i anestesiant.



Us prometo que trobareu una immensa tranquil·litat espiritual, i més si ho substituiu per altres lectures als mitjans alternatius, a les xarxes socials, als llibres, en la gent que ens envolta i que està incomunicada, adormida, precisament per aquest treball alienant de les veus del sistema. Descobrireu que hi ha més opinions, més pensaments, més alternatives, més gent que pensa, i que té ganes de comunicar-se de la que us imagineu.

Fer sortir la nostra veu, contrastar-la, fer que s'escolti, que es contraposi, que se'n tingui en compte, sense trampes (sense caure en parany com el dels processos participatius dels ajuntaments, per exemple).

Es tracta, simplement, que la nostra veu, la dels ciutadans i ciutadanes, recuperi la seva dignitat, la seva força, i el seu paper essencial per a construir entre totes una societat nova.

. EN CALENT

"Tot aquest esforç pot quedar en no res per culpa d'un aval bancari"

Jaume Bernis i Castells és responsable del sector porcí de JARC (Joves Agricultors i Ramaders de Catalunya)

Ja fa dies que els ramaders del sector porcí i el Departament d'Agricultura anem a contrarellotge. Ens queden només sis mesos per adaptar-nos a la normativa de benestar animal que entrarà en vigor el dia 1 de gener de 2013. Moltes vegades ens heu sentit a dir a JARC quina és la situació que viu el sector porcí després de cinc anys en els que s'ha estat perdent una mitjana de 5,5 euros per porc sacrificat. També hem comentat el que suposa el sector per a Catalunya, un dels que més pes específic té ja que aporta el

31,5% de la producció final agrària amb 1.238 milions d'euros. Per tant, no cal dir que som la comunitat autònoma més important en el sector porcí, ja que suposem el 40% de la producció de l'Estat espanyol. Dit això, voldria centrar-me en el 15-18% del sector: els ramaders independents, amb explotacions familiars mitjanes però molt professionals i eficients que tenen uns costos de producció molt ajustats encara que no poden controlar l'increment del cost de les matèries primeres, els carburants, l'energia... Aquestes empreses

porcines suposen un total de 260 explotacions a Catalunya. I la majoria s'han acollit a les línies de finançament que ha obert el Departament. Per tant, és merescut reconèixer l'esforç que s'ha fet des de la conselleria cap al sector per a l'adaptació al benestar. Però ara em toca advertir que tot aquest esforç pot quedar en no res per culpa d'un aval bancari. I és que justament per culpa de no poder obtenir aquest aval, una part d'aquestes explotacions es poden veure abocades a plegar. Per això demanem a l'Administració un esforç més: si creu que aquest sector és estratègic i important que avaluï els ramaders que són eficients en els costos i que compleixen amb les normatives establertes. Els ramaders professionals volem complir amb la normativa de Benestar Animal i no pot ser que un aval ens ho impossibiliti.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: Riego 37, bxos esquerra. 08014 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.



Això no és feminisme

Eva Sánchez i Sònia Trigo, Barcelona

El passat 31 de maig, les dues treballadores (responsable de Comunicació i coordinadora d'Audiovisuals, respectivament) que conformàvem l'equip de gestió del Centre de Cultura de Dones Francesca Bonne-maison vam rebre, per correu postal, un burofax a casa nostra informant-nos del nostre acomiadament. Malauradament, aquest fet no és gens estrany en els temps que corren, però el que sobta són les condicions en les que la Junta Directiva, presidida per Marta Vergonyós, Anna Sanmartí i Norma Falconi, va determinar fer aquests acomiadaments.

La notificació de l'acomiadament es fa amb totes dues treballadores de baixa per efectes adversos dins l'ambient laboral, situació que hem hagut de patir des que la nova Junta Directiva va entrar a dirigir el seu projecte el juliol de 2011 i després de guanyar les eleccions.

També sorprèn que, hores d'ara, tampoc ens han abonat ni els 15 dies de preavis, ja que no els van acomplir, ni els dies de vacances no gaudides, ni la quitança, ni la indemnització. Tot això sense haver-nos convocat a una reunió per explicar-nos els motius de l'acomiadament, derivant-nos directament a la gestoria per signar la carta d'acomiadament. Aquest fet ha provocat que no poguéssim recollir les nostres pertinences del lloc de treball on hem estat durant 3 i 4 anys, amb un ferm compromís amb el projecte de la Bonne-maison.

El que volem denunciar públicament és que, després de tot l'esforç al llarg d'aquests anys, la junta directiva ha optat per fer servir els mecanismes més dèspotes i brutals per acomiadar-nos. Lluny d'intentar establir criteris per afavorir l'enteniment, han decidit actuar com qualsevol empresa de caire neoliberal, trepitjant els nostres drets com a treballadores, arribant a l'extrem de vulnerar una guarda legal per fill menor.

Denunciem el mercantilisme amb el que ha actuat la direcció de La Bonne i en som crítiques ja que creiem que és la nostra responsabilitat visibilitzar aquests abusos dins del Tercer Sector i no pas reproduir-los.

Ens sorprèn que aquests fets siguin simultanis amb la petició de la pròpia junta de la modificació dels estatuts de l'associació, perquè les membres que la conformen puguin cobrar per desenvolupar les seves tasques dins del Centre, demostrant d'aquesta manera la intencionalitat dels nostres acomiadaments, així com el seu tarannà moral.

Resta dir que tot això es fa amb diners públics que provenen de subvencions, i que més enllà de les dificultats que tot això ens està ocasionant en el terreny personal, veiem necessari i estem obligades a fer-ho públic.

Això no és feminisme, això és capitalisme.

. EDITORIAL

Vint anys després, l'especulació continua

La setmana vinent, reviuem el bombardeig mediàtic que va precedir els Jocs Olímpics, màxima expressió de la creació de la marca internacional Barcelona que va forjar la ciutat-empresa, urbs-botiga, d'avui: meitat centre comercial, meitat camp d'interne-ment. Ahir, com avui, un procés de brutal metamorfosi imposat pels mercats, que va comportar l'expulsió del veïnat de Ciutat Vella, la segregació social, l'auge especulatiu o el *paradigma automobilístic* de les rondes. Del somni narcòtic del consens olímpic, ens en vam adonar el 1993, en plena crisi i quan ens cobraven una factura que no es va acabar de pagar fins el 2004, just quan va arribar el Fòrum, el fracàs del qual han reconegut fins i tot alguns dels seus impulsors. Uns Jocs Olímpics de la màgia esportiva mundial –és

el llegat Samaranch, fer-ne negoci– que no podem ni volem oblidar que es van inaugurar enmig d'una singular pau olímpica; cops, bosses i elèctrodes contra les independentistes detingudes un mes abans per ordre de Garzón. A propòsit dels palaus del poder, Brecht es preguntava: "Qui preparava els festins? Qui pagava les despeses?". Avui, les respostes traguin les soles. Rere els Jocs, ciutat a cop de gran esdeveniment, va arribar el Fòrum. Acabat el cicle del frau immobiliari, la fira Barcelona es vol prostituir amb l'economia de casino, la del capitalisme més ludòpat, la que representa Eurovegas. Aquesta vegada, sense embolcallis cívics ni discursos naïf que *mouran el món*. El poder del diner a l'assalt del delta de Llobregat. Temps de resistència, doncs. De nou, un cop més i encara.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

La lletra petita

Alfonso López Rojo
directa@setmanaridirecta.info

Cal tenir molta por al fet que et titllin de populista per a no reconèixer eloquència i veritat en dues de les consignes que més s'estan cridant als carrers. A saber: "no és crisi, és capitalisme" i "no és una crisi, és una estafa". De la mateixa manera, i encara que visquem en temps de poca broma, cal tenir poc sentit de l'humor per no reconèixer que, al costat de l'implacable corré amb el qual, en nom de "la crisi", es van aixafant totes les conquestes socials, emergeixen, també, aspectes tràgicomicos. Tal és el cas, per exemple, de la recent normativa del Banco de España en la qual es fixa en un mínim de dos mil·límetres la grandària de

la famosa "lletra petita" que regeix els contractes financers. Com és sabut, la disposició ha sorgit arran de l'escàndol de les accions preferents, una estafa en forma de contracte legal que ha perjudicat milers de clients d'entitats bancàries.

La regulació oficial de la lletra petita ve a reconèixer els abusos comesos sota la seva empara des de temps immemorials, i només per això podria ocupar una posició destacada en una imaginària Història Universal de la Burocràcia. La gran paradoxa, no obstant, és que el lloc en el que la disposició es fa valer és, ni més ni menys, que el *Boletín Oficial del Estado*, la publicació de la lletra petita per antonomàsia. Prova d'això són les gairebé cent pàgines de lletra petita amb les quals el BOE

acaba de legitimar l'últim gran paquet de mesures antisocials.

Tal vegada la dimensió més tràgicomico de l'assumpte es podria il·lustrar imaginant en una mateixa escena als germans Marx de "la part contractant de la primera part" al costat d'un saberut Michel Foucault desmuntant la manera com el poder s'allotja i s'enrosca en el llenguatge jurídic. I és que, la lletra petita, no seria res en ella mateixa sense l'obtusa retòrica del propi llenguatge jurídic. Com tampoc seria res el capitalisme sense l'ús persuasiu dels nombres rodons... Lletxa petita i nombres rodons, doncs, els dos elements constitutius d'una realitat ficcional que juga cada dia amb les condicions de l'existència de la immensa majoria de persones!

. COM S'HA FET

Aquesta setmana, hem començat a treballar en el redisseny del setmanari. Quan vam començar a sortir a tot color, vam decidir que aprofitaríem per canviar el disseny del setmanari i, de pas, algunes seccions i pàgines. Doncs bé, el Mateu, grandíssim infografista i millor persona, ja ha començat a fer esbossos i està treballant juntament amb maquetació i amb el grup de disseny de difusió per donar una nova cara al setmanari. De moment, les proves que hem vist prometen molt. Intentarem trencar la monotonia i la forma estàtica que tenim ara jugant més amb les formes de les imatges i intentarem que tot plegat sigui menys dens reduint la llargària dels articles. Esperem poder tenir el redisseny preparat perquè el veieu abans que acabi l'any. Estem convençudes que us agradarà i que donarà un nou impuls a la DIRECTA en paper. Fins la setmana que ve. Salut!

. EL RACÓ IL·LUSTRAT



. FE D'ERRADES

– La protesta contra les retallades que vam publicar a la primera foto de la pàgina dos de l'estirant del fil de la setmana passada no estava convida- da per l'Aliança de Plataformes d'ONG del VIH/Sida, sinó pel Comitè Primer de Desembre-Plataforma Unitària d'ONG Sida de Catalunya.

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: G1-1528-2005
C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.setmanaridirecta.info – directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117



LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonDerivs. NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

· Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
· El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.



ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info – edicio@setmanaridirecta.info – video@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@setmanaridirecta.info – il·lustracio@setmanaridirecta.info
subscripcions@setmanaridirecta.info – distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info – administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez i Manu Simarro Quaderns d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Oriol Andrés Observatori dels mitjans | Marc Torras Expressions | Manel Ros i Anna Pujol Reig Agenda directa | Arnau Galí i Muriel Comas La indirecta | Àlex Romaguera FOTOGRAFIA: Robert Bonet IL·LUSTRACIÓ: Carlos Villafraña CORRECCIÓ: Laia Bragulat EDICIÓ: Marc Iglesias COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal PUBLICITAT: Anna Pujol Reig DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ: Lèlia Becana SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond i Estel Barbé

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terrespontent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 17

, així està el pati

Escorcoll a la seu dels Mossos
pel 'Cas Macedònia' | PÀG. 9

Una parella de jubilades acampa
davant Barclays Bank | PÀG. 10

Segueix la lluita de la plantilla
de Hewlett-Packard | PÀG. 11

El 'No a la MAT' s'estén pel
territori | PÀG. 12



BARCELONA • UNA NAU DEL BESÒS PROPIETAT DE LA FAMÍLIA IGLESIAS BACIANA ÉS AMENÇADA DE DESALLOTJAMENT

Naus abandonades per l'alta burgesia esdevenen la llar de centenars de persones

El jutjat suspèn la intervenció policial al recinte fabril gràcies a la mobilització de les habitants de la nau i la solidaritat de les entitats socials i veïnals

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Les antigues àrees industrials del barri del Besòs i el Poble Nou de Barcelona, incorporades en part al que s'ha rebatejat com a Districte 22@, han passat a ser la zona refugi de gran part de la població exclosa de la ciutat. Les naus industrials que al llarg del segle XX van ser escenari d'una frenètica producció tèxtil, química i de complements de l'automoció, ara buides i abandonades, han deixat pas a enormes extensions degradades, sense llum, aigua o gas que, malgrat tot, ofereixen aixopluc a centenars de persones. És el cas del complex de tallers industrials ubicat entre els carrers Josep Pla, Puigcerdà i Mar-

Als tallers del carrer Puigcerdà hi pernocten més de 300 persones

roc, a tocar de l'estació de metro Besòs, indret on viu un nombrós grup de persones des de fa prop d'un any. Es van quedar sense llar després de l'expulsió policial d'una nau del carrer Badajoz i una fàbrica de la plaça de les Glòries ordenada per Jordi Hereu.

Mohammed, un ciutadà guineà de 28 anys, ens explica que no pot treballar perquè no té pappers i que no pot llogar cap habitatge, encara menys a un preu assequible. Viu a la fàbrica amb la seva dona i el seu fill.

"Estic fart de la policia, de la persecució, no ens deixen tranquils. Si jo tingués diners, tornaria al meu país, però no puc, no tinc prou diners. Aquí hem de buscar menjar als contenidors de brossa, és molt trist. A Guinea Conakry, tot i ser més pobres, això no passa; seria una humiliació". I afegeix: "Si la policia entra a la fàbrica hi haurà problemes; un policia violent es trobarà davant un negre violent; t'ho juro, sóc capaç de tot, ja no tinc por ni res a perdre".

La venda de ferralla

Malgrat el caos aparent, a la fàbrica, hi ha un ordre i una certa organització. La gent que hi viu pensa que és millor residir a les naus que quedar exposada a viure al carrer. Sota aquestes estructures, d'uralita i ciment desmanegades, se senten protegides i poden exercir la solidaritat i el suport mutu, tot i que sovint també hi ha baralles. La majoria d'antics tallers de la planta baixa són destinats a emmagatzemar ferralla. Les persones que hi treballen desballesten electrodomèstics i fils de coure per portar-los fins a la ferralleria Sánchez, un negoci de titularitat espanyola molt pròsper que compra metalls a pes. El material provinent de la fàbrica reconvertida en assentament precari, però, inexplicablement, es paga a un preu més baix.

Habitatge autoconstruït

Als pisos superiors, hi pernocten més de 300 persones, la majoria d'origen subsaharià (el Senegal, el Camerun, Guinea o Nigèria), però també hi ha gent de la comunitat llatinoamericana i romanesa. Un noi argentí que viu a Barcelona des de fa



El veïnat es va concentrar a les portes del recinte el dia que es preveia el desallotjament

dotze anys ens narra el seu periple. "Vaig marxar de Buenos Aires poc abans del corralito. Van ser anys molt convulsos i jo vaig participar de les revoltes estudiantils. Em van detenir i em van condemnar a presó, però vaig decidir creuar l'Atlàntic i buscar-me la vida per aquí. Se'm van acabar els permisos de residència i fa anys que estic en situació irregular". Aquest jove, que prefereix no identificar-se, es guanya la vida pelant fils elèctrics i venent el coure a un intermediari, ell no té pappers i no ho pot fer directament a la ferralleria. Un noi de Cuba l'acompanya en la tasca des de la quarta planta de l'edifici. S'hi poden passar moltes hores. El seu

habitatge està molt ben condicionat. Hi viuen des de fa un any, però, tot i ser una fàbrica vella i bruta, s'han autoconstruït una cuina, un lavabo i un menjador d'allò més ordenat. L'ordre de desallotjament que pesava sobre l'edifici ha quedat suspesa, però, en cas que s'executi, el destí immediat de les seves habitants serà una altra nau ocupada del barri, on s'afegiran més companys i companyes de viatge provinents de l'aprofundiment de la crisi. El noi argentí ens explica que, fa cinc o sis anys, la majoria de la gent que hi ha a la nau no s'imaginava que viuria aquesta situació, "d'aquí dos anys, la gent que em llegeix potser es trobarà com jo".

> Un desallotjament de la burgesia solidària

La fàbrica on s'ha establert aquest assentament humà és propietat de Finques Riana SL. Les actuals administradores de l'empresa són la família Iglesias Baciana i Iglesias Sitjés. Els primers són els impulsors de la Fundació Maite Iglesias Baciana, que -entre altres accions solidàries- recentment ha enviat ajut humanitari a Etiòpia. El tercer dels administradors és l'expresident de l'empresa Bimbo. Avui dia, la majoria d'aquestes famílies de l'alta burgesia catalana i espanyola viuen de les rendes del seu patrimoni immobiliari i han abandonat el sector industrial. És habitual que posseeixin finques industrials abandonades distribuïdes per la ciutat, que acaben per esdevenir refugi de les persones sense sostre. En aquest cas, el jutjat d'instrucció número 5 de Barcelona ha decidit suspendre l'execució policial del desallotjament. La jutgessa creu que la família Iglesias Baciana i les 300 ocupants poden arribar a un acord que eviti l'assalt dels Mossos. Les entitats del barri es van mobilitzar durant el cap de setmana passat i es van concentrar a les portes del recinte el dia que es preveia la intervenció policial, que finalment va ser suspesa.

JUANFRA ÀLVAREZ

, així està el pati

MANRESA • EL JOVE VA MORIR D'UNA ATURADA CARDIORESPIRATÒRIA DESPRÉS D'HAVER ESTAT DETINGUT PELS MOSSOS D'ESQUADRA

La jutgessa arxiva el cas de Sergio E. sense citar la principal testimoni dels fets

Meritxell Guàrdia
manresa@setmanaridirecta.info

La jutgessa que porta el cas de Sergio E. C. ha arxivat la causa sense comptar amb la declaració de l'única testimoni dels fets. La jutgessa ha conclòs que la mort de Sergio, que va ser detingut el dia 30 de desembre de 2011 després d'una identificació policial, es va produir per "causes naturals". La seva companya diu, però, que la detenció va ser molt violenta, fins al punt que Sergio va patir una aturada cardiorespiratòria. El jove va morir el dia 1 de gener de 2012, després d'haver entrat en coma, a la Unitat de Cures Intensives de l'Hospital Sant Joan de Déu de Manresa. Ara, la jutgessa dictamina el sobre-

"no patia obesitat mòrbida ni tenia problemes cardíacs". Al contrari, la família apunta que Sergio va patir l'aturada cardiorespiratòria a causa dels cops rebuts. El sobreseïment del cas allibera els agents que van intervenir en la detenció de qualsevol responsabilitat penal. La família recorrerà aquest arxivament.

"No va presentar resistència en cap moment"

La detenció es va practicar el 30 de desembre al vespre, quan la víctima i la seva companya anaven a casa la família d'en Sergio, situada a la zona de les Bases de Manresa. En un semàfor, el van aturar i el van identificar. Segons la versió policial, Sergio tenia obertes diverses ordres de cerca i captura i va oferir resistència a la detenció intentant agafar l'arma d'un efectiu policial. La seva companya, que va presenciar els fets, contradiu les declaracions policials. Segons va explicar la testimoni, els efectius van tirar a terra el detingut, que ja estava emmanillat i li van donar "cops i puntades de peu". Després, "van començar a demanar reforços i van arribar diversos cotxes dels Mossos". La companya també ha negat que Sergio intentés prendre una arma a la policia i ha expressat que "no va agredir cap policia", tal com afirma la versió policial. Exposa que Sergio tenia les mans aixecades i que "no va presentar resistència en cap moment". La testimoni dels fets també va criticar que alguns efectius dels Mossos d'Esquadra la van "comminar a abandonar el lloc" sota l'amenaça de detenir-la.



Després de la detenció, Sergio E. C. va ser traslladat a l'Hospital Sant Joan de Déu de Manresa

Segons la companya de Sergio, els efectius van tirar a terra el detingut, que ja estava emmanillat, i li van donar "cops i puntades de peu"

seïment del cas perquè Sergio "ja patia problemes cardíacs" i perquè, d'acord amb la versió policial, "el sobreseïment que va fer per intentar evitar ser emmanillat li va causar l'aturada cardiorespiratòria". Per contra, fonts de la família de Sergio han declarat a la DIRECTA que el jove

Ella va marxar per avisar la família i, quan va tornar, va trobar Sergio al terra inconscient. El detingut va ser traslladat a la Unitat de Cures Intensives de l'Hospital Sant Joan de Déu de Manresa, on poc després va entrar en estat de coma induït. Segons ha informat la família, el cos de Sergio estava ple de contusions.

Denúncia als jutjats

La família de Sergio va presentar una denúncia contra els Mossos d'Esquadra per intent d'homicidi als jutjats d'instrucció número 6 de Manresa, que ara ha estat arxi-

vada. Un fet que va ser aplaudit pel conseller d'Interior, Felip Puig, durant la visita que va fer a Manresa el 13 de juliol. Puig va "celebrar" l'arxivament de cas perquè "s'ha pogut comprovar que tenim una bona policia" i que l'actuació policial va ser "correcta". Puig es referia a la mateixa policia que, en menys d'un any i tan sols a Manresa, ja porta dos morts sota la seva custòdia. Cal recordar que Mustapha El Marrakchi va morir el 3 d'octubre després d'entrar en coma mentre estava sota custòdia policial en un box a l'Hospital Sant Joan de Déu. Fruit d'aquests dos

casos d'impunitat policial a la ciutat, diversos col·lectius socials de Manresa van organitzar una manifestació de denúncia el 14 de gener, sota el lema "N'estem farts". El tracte que han donat els mitjans de comunicació al cas, però, ha estat criminalitzador; han senyalat que Sergio era un "multireincident" o un "delinqüent" i han oblidat el fet central de la notícia: la seva mort. La família també denuncia el poc acompanyament de les institucions. "Ningú no ens ha donat cap explicació del que ha passat", destaca la companya de Sergio.

SABADELL • JOAQUÍN AGUIRRE TROBA A FALTAR 708 FITXERS D'ÀUDIO I 1.490 SMS EN LA INFORMACIÓ APORTADA PELS MOSSOS

El jutge del 'cas Macedònia' escorcolla la seu central dels Mossos d'Esquadra

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

El jutge que instrueix el cas Macedònia, Joaquín Aguirre (titular del jutjat d'instrucció número 1 de Barcelona), va escorcollar el 16 de juliol algunes dependències de la seu central del cos dels Mossos d'Esquadra a Sabadell, juntament amb agents de la Divisió Econòmica i Tècnica (SITEL) de la policia espanyola. El registre, que va durar quatre hores, tenia com a objectiu trobar proves

que acreditessin la tesi del jutge: els mossos que van investigar una part del cas de presumpta corrupció entre narcotraficants i policies haurien amagat trucades i missatges.

Això és el que investiga SITEL per ordre del magistrat Aguirre, arran d'un informe de l'acusació particular exercida pel sindicat ultradretà Manos Limpias. L'informe pericial, que ara contrasta el jutge, conclou que hi ha diferències entre els 27 DVD Master generats pel sistema SILTEC i els 49

DVD que va registrar la Divisió d'Investigació Criminal (DIC) i que va aportar al sumari a través de la Divisió d'Afers Interns (DAI), a la qual Aguirre havia encarregat la investigació. Segons aquest informe, dos dels DVD de les còpies aportades estan danysats, falten 708 fitxers d'àudio, 711 fitxers corresponents a transcripcions i 1.490 fitxers corresponents a missatges de text SMS. En quatre casos, a més, els fitxers entregats i els fitxers originals no són idèntics.

El cas Macedònia és un cas de presumpta corrupció on el jutge investiga la relació que tenien un grup de policies de la Guàrdia Civil, la policia espanyola, els Mossos i la Guàrdia Urbana de Barcelona amb una xarxa de narcotraficants. Segons la tesi principal de la instrucció, els policies haurien protegit una xarxa de narcotraficants que els feia de confidents. D'aquesta manera, la policia desarticulava la resta de xarxes i engreixava el currículum policial i els narcotraficants protegits obte-

nien informació privilegiada. Alguns dels agents investigats, com Josep Lluís Traperó o Antoni Salleras, formen part de la DIC, la divisió que hauria amagat informació al jutge. El cap de la xarxa de narcotraficants, Manuel Gutiérrez-Carvajal, mantenia una relació molt fluïda amb els agents. En el període investigat, el comissari Traperó i Gutiérrez-Carvajal es van trucar 220 vegades i el sotsinspector Salleras i el narcotraficant van establir fins a 81 connexions telefòniques.

, així està el pati

BARCELONA· JOSÉ LUÍS I ANA VAN AVALAR EL SEU FILL I ARA EL BANC ELS DEMANA ELS DOS HABITATGES PER PAGAR EL DEUTE

Una parella de jubilades acampa davant la seu de Barclays per defensar el seu pis

João França
redaccio@setmanaridirecta.info

Una pancarta en anglès informa les turistes de la Casa Batlló: "Barclays Bank enganya i estafa. Ens roben la casa i ens envien al carrer". La firma, en lletres grans, diu: "Una parella de jubilats". Els sorolls de la protesta s'han incorporat a l'ambient de la cua que fan les visitants davant l'edifici de Gaudí des que, el 12 de juliol, va començar l'acampada de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca de l'Hospitalet a la seu de Barclays, a l'edifici del costat, a la cantonada del passeig de Gràcia amb el carrer Aragó. Reclamen que el banc anglès no deixi al carrer José Luís i Ana, de 63 i 65 anys respectivament.

La parella reclama que l'entitat es doni per satisfeta quedant-se el pis del seu fill

Barclays els reclama 80.000 euros perquè van avalar la hipoteca del seu fill, que fa deu anys va comprar un pis que, des de fa un any i mig, ja no pot pagar. El pis, però, està valorat en 97.000 euros, explica José Luís. Diu que "la usura del banc no té límits" i reclama que l'entitat es doni per satisfeta quedant-se el pis del seu fill. "Nosaltres som pensionistes tots dos, on dormirem?", es pregunta, "no podem pagar un lloguer". Quan se li pregunta quantes vegades ha parlat amb responsables de l'entitat, aquest jubilat no és capaç de recordar-les totes. El 13 de juliol es va reunir amb un responsable que venia de Madrid per parlar sobre el tema, però li va oferir el mateix que se li havia ofert abans: refinançar el deute amb una nova hipoteca de 40.000 euros.

"Nosaltres vam acabar de pagar el nostre pis fa 31 anys", explica José Luís, que assegura que, per ell, una nova hipoteca no és una opció i que no tornarà a seure amb els responsables del banc fins que es presentin amb un notari disposats a condonar-li el deute. El 16 de juliol, la bona voluntat d'una vianant, que va entrar a l'oficina a demanar solucions, va fer que José Luís tornés a seure amb responsables de Barclays, però sense obtenir resultats. Mentrestant, una client que sortia de l'entitat va manifestar el seu acord amb la protesta i va iniciar una conversa sobre la banca ètica amb algunes de les persones concentrades.

Cada dia laborable, una vintena de persones es concentra a la cruïlla entre el passeig de Gràcia i el carrer Aragó des de les nou del matí fins passades les dues del migdia per fer soroll davant les oficines i tallar el trànsit al carrer Aragó. L'ambient combina la presència de turistes que fan fotos i vídeos de la protesta, les persones que s'hi solidaritzen i signen la Iniciativa Legislativa Popular (ILP) per la dació en pagament i el lloguer social i els cotxes que toquen el clàxon en resposta als grans cartells que diuen: "Pita a la banca". Amb el pas dels dies, l'oficina cada cop es troba més envaïda per l'acampada i, el dilluns 16, a més dels adhesius de la PAH que es posen a les portes cada dia, la façana de l'oficina estava coberta d'ous, pintades contra Barclays i retrats de persones afectades per la hipoteca.

Passades les dues del migdia, es recullen les pancartes, les banderes i la tenda de campanya i la gent marxa cridant: "Avui marxem, demà tornarem". Saluden i fan bromes als agents de seguretat que vetllen la porta de l'entitat cada dia i se'n van amb la consciència que trigaran a cansar-se de protestar i amb l'esperança que Barclays es cansi abans de la situació.



José Luis Romero simula una crucifixió a les portes de l'oficina central de Barclays



Una vintena de solidàries van tallar el carrer Aragó per visibilitzar la situació de la parella de jubilades

> Barclays: involucrat en un escàndol per haver manipulat els tipus d'interès

Fa poques setmanes, les entitats reguladores britàniques i nord-americanes van reclamar a Barclays una multa de 363 milions d'euros per haver estafat gent del tot el món mitjançant la manipulació de les dades del LIBOR, la taxa d'interès interbancari fixada a Londres. Actualment, aquest indicador s'estableix en funció del tipus d'interès amb què els bancs estan disposats a deixar-se diners entre ells. Se-

gons el *Financial Times*, aquest tipus d'interès afecta les transaccions financeres per valor de 350 bilions de dòlars que es fan a tot el món, des de productes financers complexos fins a hipoteques.

Barclays és la primera entitat involucrada en un escàndol sense precedents. S'han descobert correus electrònics on ofereixen favors a canvi de la manipulació de les dades i el president de l'entitat s'ha vist obligat a dimidir. Abans

de l'esclat de la crisi, van manipular la informació que presentaven per poder aplicar tipus d'interès més elevats a la seva clientela i també per mostrar uns comptes més sanejats del que estaven realment. El govern britànic investiga si d'altres entitats han dut a terme pràctiques similars.

Des de la iniciativa cuinada a les xarxes socials #OpEuribor, remarquen que "un banc en solitari (en aquest cas Barclays) no pot

manipular un índex que s'obté mitjançant l'encreuament d'operacions en un mercat amb diversos agents; per tant, podem concloure que, necessàriament, ha existit connivència i complicitat d'altres parts". També destaquen que l'EURIBOR, el tipus de referència de l'euro, té elements de fixació comuns amb el LIBOR i que la Comissió Europea investiga possibles manipulacions d'aquesta taxa des de l'octubre de 2011.

Aquest col·lectiu posa en relleu la situació catastròfica per la banca que podria implicar la confirmació d'aquesta estafa. I és que, més enllà de les sancions a les entitats bancàries, les persones podrien impugnar qualsevol contracte relacionat amb aquests tipus d'interès -entre ells, les hipoteques- per la via judicial entenenent que ha estat alterat maliciósment per una de les parts afectades.

, així està el pati

PAÏSOS CATALANS • EL BERGUEDÀ PERDRÀ 4,5 MILIONS D'EUROS DE LES INVERSIONS QUE L'ESTAT HAVIA APROVAT PER A LA COMARCA

Les retallades del PP al Pla del Carbó afecten el Berguedà, la Franja i el Segrià

Òscar Romero
redaccio@setmanaridirecta.info

Les retallades del govern de Rajoy al Pla del Carbó 2006-2012, que va ser aprovat pel govern de Zapatero arran de la pressió exercida per les lluites mineres, redueixen les ajudes un 64% i han posat en peu de guerra el sector de la mineria a l'Estat espanyol, sobretot a les conques mineres d'Astúries, Lleó i l'Aragó. Del que no s'ha parlat tant, però, és de l'efecte d'aquestes retallades a la mineria catalana.

Mequinensa i Almatret, les últimes mines

L'empresa Carbonífera de l'Ebre SA explota les mines de carbó de les poblacions de Mequinensa, a la Franja de Ponent, i d'Almatret, al Segrià. Les retallades condemnen les mines, que donen feina a una seixantena de persones, al tancament. La clausura de la mina de Seròs, també al Segrià i que explotava l'empresa MIBSA, ja va provocar l'acomiadament de 22 persones l'any 2010. L'eliminació d'ajudes a

la reconversió del sector posarà encara més difícil la recol·locació de les treballadores. Tot i el silenci dels grans mitjans, Mequinensa ha estat escenari de nombroses mobilitzacions mineres durant les darreres setmanes en forma d'acampades, manifestacions i talls de carreteres.

El Berguedà, un segle i mig lligat al carbó

La mineria del carbó va ser una activitat econòmica amb molta rellevància a la comarca del Berguedà durant els segles XIX i XX. Les mines més importants estaven situades als municipis de Figols, Saldes, Vallcebre, Guardiola i Cercs. Les darreres empreses mineres van ser Carbones de Berga SA i Carbones Pedraforca SA, que van tancar l'any 1991 i 2007 respectivament. Des de llavors, la comarca s'ha acollit als diferents programes d'ajudes estatals per a la reconversió del sector miner. Segons ha denunciat el Consell Comarcal del Berguedà i els ajuntaments, les retallades anunciades recentment suprimiran 4,5 milions d'euros de les in-



Vista de les instal·lacions de l'empresa Carbones de Berga, que va tancar les portes l'any 1991, a Cercs

versions que l'Estat havia aprovat per a la comarca. Això suposa, per exemple, que l'Ajuntament de Saldes es quedi sense 600.000 euros per portar aigua als nuclis i les

masies disseminades per la zona o per rehabilitar les antigues instal·lacions de Carbons Pedraforca. L'enrenou que estan provocant les retallades en l'àmbit municipal ha creat alguna situació força paradoxal, com la protagonitzada per un grup de càrrecs polítics i alcaldes convergents de la comarca -Ramona Bajona, Vicenç Linares i Sergi Roca- que van participar a la Marxa Negra de l'11 de juliol a Madrid i es van entrevistar amb els parlamentaris convergents de Madrid -compans de partit que van votar a favor de les retallades de Rajoy- per buscar una solució al conflicte.

Els fons poc transparents del programa Miner

Tot i que les ajudes a la reconversió del sector miner han revertit en programes de formació, en la construcció de museus i el suport a petites empreses i gent autònoma, també hi ha hagut casos on s'ha fet evident la manca total de transparència en la seva adjudicació. Un fet, el de les possibles irregularitats en les concessions, que ha aprofitat el govern del PP -conxorxat amb el diari ABC- per justificar la supressió de les ajudes. Més enllà de disputes partidistes, els sindicats denuncien que les veritables perjudicades de les possibles irregularitats són les treballadores. Al Berguedà, per exemple, s'han produït alguns casos que, si més no, resulten força polèmics. És el cas de l'empresari Joan Barniol, propietari de l'empresa Mas de Bosch SA, a qui s'han concedit ajudes per valor de 2,9 milions d'euros per ampliar el càmping Berga Resort, un macroprojecte

que han rebutjat diferents organitzacions socials de la comarca. Un altre cas bastant tèrbol és el de l'empresa Investigacions Micològiques de Catalunya, propietat de Pedro Acebillo -exdirector provincial de l'INEM de Barcelona-, que va rebre 300.000 euros per un projecte que ara mateix resta aturat arran de les investigacions que està fent la fiscalia en relació a l'atorgament de la llicència municipal. Una llicència que va concedir

L'eliminació d'ajudes a la reconversió del sector posarà encara més difícil la recol·locació de les treballadores

l'alcalde de Cercs Ferran Civil (UDC), que també està imputat per la fiscalia en aquest procés judicial. A més, l'alcalde de Cercs, que també ocupa el càrrec de vicepresident de la Diputació de Barcelona, ha estat criticat per l'oposició municipal pels seus viatges injustificats al Líban i a l'Índia i per urbanitzar el polígon de la Consolació utilitzant 600.000 euros del fons miner per atraure la implantació de la multinacional metal·lúrgica índia Jintal Stainless Limited, que mai no es va arribar a establir al municipi.

> La mineria, tradició de lluita



Miners detinguts a la plaça Santa Bàrbara de Figols, l'any 1932

El sector de la mineria, en voga des de fa més de 50 dies a diferents punts de l'Estat espanyol, és un sector de la classe treballadora que sempre s'ha caracteritzat pel seu esperit combatiu. La mineria catalana, avui dia gairebé desapareguda, també ha estat protagonista d'un gran nombre de lluites històriques que, sovint, romanen a racons llunyans de la memòria. Un dels episodis

que val la pena recordar, entre molts d'altres, és el que van protagonitzar els miners de Sant Corneli (Figols, Berguedà) el 19 de gener de l'any 1932. Les condicions de vida precàries i el desencís amb l'actuació de la Segona República va provocar que els miners es declarassin en vaga i proclamessin el comunisme llibertari, una revolta que va durar set dies i que es va estendre fins i tot a les comar-

ques veïnes. Es va abolir el diner, es va convertir l'Església en un magatzem i es van autoorganitzar les necessitats bàsiques de la colònia. També es van establir les tasques de defensa, tot i que no hi va haver cap víctima ni assassinat. Finalment, el govern va enviar l'exèrcit a sufocar la revolta i els miners es van entregar sense resistència; això sí, després de fer esclatar el polvorí de l'empresa.

ESTAT ESPANYOL • LES TREBALLADORES REBUTGEN EL PREACORD ENTRE CCOO I L'EMPRESA I PREPAREN VAGUES DURANT L'ESTIU

La plantilla de Hewlett-Packard intensifica la lluita contra els acomiadaments



MARTA MEJÍAS

Manifestació en defensa del sector informàtic a Barcelona el 30 de juny

Oriol Matadepera
redaccio@setmanaridirecta.info

La plantilla de Hewlett-Packard (HP) a l'Estat espanyol fa més d'un any que es mobilitza contra els acomiadaments i a favor de l'elaboració d'un pla d'ocupació. El 16 de juliol, un grup de treballadores es va manifestar davant la botiga de l'empresa a la Gran Via Barcelona; al mateix temps, a Madrid, Saragossa, Oviedo, Xixón i València, es van dur a terme altres accions de protesta.

Després de dos anys de conflicte laboral, durant els quals els sindicats comptabilitzen 164 acomiadaments, el 17 de maig de 2012,

Comissions Obreres (CCOO) i la direcció d'HP van pactar un preacord, al qual s'oposava la resta de la representació sindical (CGT, UGT i CSI) perquè entenien que era un pla d'acomiadaments. El 9 de juliol, CCOO va convocar un referèndum a tots els centres de treball per validar el text. El resultat majoritari, amb una participació del 29%, va ser el *no*. El sí al preacord va obtenir un 43% i el *no* un 55%. Dos dies després d'aquest resultat, l'empresa ha contraatacat acomiadant quatre persones més. Les mobilitzacions, però, han forçat l'empresa a conformar una taula de negociació amb tots els sindicats.

Afectació i mobilització

El conflicte laboral afecta 2.200 treballadores de dues filials de Hewlett-Packard (HP Consultoria i HP Outsourcing; prop de 750 persones al centre de Sant Cugat). Les treballadores es neguen a acceptar acomiadaments en una empresa que obté beneficis i rep ajudes públiques. A escala mundial, el grup informàtic va anunciar uns guanys de 3.061 milions de dòlars durant el primer semestre de l'any i, el mateix dia, va informar que planejava acomiadar un total de 27.000 treballadores -entre 1.000 i 1.500 a l'Estat espanyol- fins l'any 2014. Segons la mateixa empresa,

HP ven dues impressores cada segon arreu del món i, al centre de recerca de Sant Cugat, referent en innovació de la companyia fora dels Estats Units, hi ha dues invencions setmanals.

Davant d'aquesta situació, les treballadores van iniciar una campanya que va tenir el seu punt àlgid el 30 de juny. La plantilla d'HP va aconseguir que tot el sector informàtic sortís al carrer, una mobilització sense precedents que va generar protestes als carrers de Madrid, Barcelona i Saragossa.

Óscar Murciano, sindicalista de la CGT, assegura que el pla de mobilitzacions continua, amb di-

verses vagues durant l'estiu i l'extensió dels vincles amb la resta dels moviments socials. El sindicalista afirma que els acomiadaments no tenen relació amb l'activitat sindical, però afirma que, darrerament, l'empresa està "fent un marcatge d'hores, posant traves de comunicació i controlant la tasca sindical".

La CGT lidera la protesta

La CGT és el sindicat que està liderant la protesta. Murciano justifica el rebuig al preacord entre l'empresa i CCOO. Diu que va ser pactat de manera opaca i que incloïa la possibilitat d'acomiadaments de la plantilla sempre que se seguís un determinat protocol. Murciano espera que l'empresa entengui que els resultats del referèndum han mostrat el rebuig de la plantilla a la proposta d'acomiadaments i "no aposti per una

"Només volem un document signat per l'empresa on es comprometi a no acomiadar ningú"

política que porti al conflicte, situació que es produirà mentre no s'aturin els acomiadaments". La CGT denuncia que "CCOO està presentant una situació apocalíptica perquè la plantilla accepti un pla d'acomiadaments com a mal menor i, així, rentar-se'n les mans". El sindicalista, que treballa a la factoria de Sant Cugat, conclou: "Ens diuen que som intransigents, que no volem diàleg, però nosaltres només volem un document signat per l'empresa on es comprometi a no acomiadar ningú".

> La precarització del sector informàtic

El 30 de juny es va fer una jornada de protesta que va néixer per donar suport al conflicte que protagonitzava la CGT a l'empresa HP però que es va convertir en una mobilització de tot el sector informàtic. El gremi denuncia l'alta precarització laboral que s'hi viu, amb una incidència altíssima de la subcontractació, els acomiadaments continus, les congelacions salarials, les hores extres i la tendència a la deslocalització. El sindicalista de la CGT

Oscar Murciano afirma que és un sector que va créixer a finals dels anys 90 amb l'auge del neoliberalisme i l'individualisme, cosa que ha dificultat molt l'afiliació sindical.

Tot i que és un sector amb un índex d'atur més baix que la mitjana, l'any 2009, la CGT va impulsar una Coordinadora d'Informàtica per encarar la situació que es veia venir, amb conflictes cada vegada més significatius que, després, han estat referents per a

la mobilització del sector: la vaga indefinida a Alalza, la vaga a Sadie, els acomiadaments a Atos Origin o altres conflictes a SIEGA, Siemens, Cap Gemini, Telefónica I+D, Teamlog, Thales, CGI/Nacar o Coritel. Una altra motivació era la descoordinació de les poques seccions sindicals de la CGT i les denúncies de la inoperància sindical de CCOO i UGT al sector. Altres sindicats com la CNT han impulsat la secció de telecomunicacions i serveis informàtics,

però sense participar als comitès d'empresa.

La lluita del gremi vol sortir al carrer. Tot i ser un sector dominat per les noves tecnologies, diverses persones que hi estan implicades expliquen que Internet pot ser una feblesa ja que el suport a les protestes a través de la xarxa (via Facebook o Twitter) no es correspon necessàriament amb la mobilització al carrer. Les treballadores volen que les seves companyes siguin conscients de la força que

tenen perquè, avui dia, si aturen les màquines, s'atura el món. Posen com a exemple uns sabotatges de treballadores d'Avanzit Telecomunicacions (empresa subcontractada de Telefónica) que hi va haver després de la protesta del 30 de juny, que van deixar milers de persones sense telèfon ni Internet a Cardedeu, Granollers, Bigues, Sant Antoni i Sant Pere (Vallès Oriental) i en què els piquets fins i tot van impedir la reparació de les caixes danyades.

, així està el pati

CATALUNYA • SE SUSPÈN LA SIGNATURA D'EXPROPIACIÓ DELS TERRENYS ON S'HA DE CONSTRUIR UNA SUBESTACIÓ ELÈCTRICA

L'oposició a la MAT s'estén arreu de les poblacions afectades

Aitor Blanc
barcelonesnord@setmanaridirecta.info

Les darreres setmanes ens hem fet ressò de l'inici d'execució d'un projecte de construcció d'una línia i una subestació elèctriques de molt alta tensió (MAT) -400kv- de Sentmenat a Santa Coloma de Gramenet.

La ubicació d'una subestació elèctrica a Santa Coloma ha fet saltar l'alarma i ha fet esclatar un seguit de mobilitzacions d'oposició al projecte presentat per Red Eléctrica de España (REE), que va ser aprovat en un consell de ministres de 2008 i declarat d'utilitat pública durant un dels darrers consells de ministres de Zapatero (PSOE), el 18 de novembre de 2011.

La ubicació d'una subestació elèctrica a Santa Coloma ha fet saltar l'alarma i ha fet esclatar les mobilitzacions

Un cop conegut el projecte, la reactivació de la Plataforma per a la Defensa de la Serra de Marina i Can Zam ha estat un revulsiu per la mobilització veïnal, però també per aturar algunes pretensions de rebaixes discursives dels partits del govern municipal. L'oposició frontal de gran part del teixit associatiu, que ha apostat per adoptar el lema clàssic *NO a la MAT* emprat per les plataformes d'oposició al projecte a d'altres parts del territori català, ha estat clara des d'un primer moment.

Quan s'acostava la data de la signatura de l'acta d'ocupació dels terrenys per construir la subestació, les mobilitzacions es van intensificar. Es va convocar una acampada i una concentració ciutadana i institucional en el moment que les representants de Fecsa-Endesa (propietària dels terrenys), Red Eléctrica de España (REE) i la delegació del govern de l'Estat havien de fer efectiva la signatura. Però la suspensió de l'acta d'ocupació, ja sigui per la mobilització popular o per l'acció legal i municipal, no ha fet decaure la protesta. La possibilitat que, d'aquí poques setmanes, el govern central obligui l'Ajuntament a assistir a l'acte ha fet que es mantinguin les convocatòries, com la manifestació unitària sota

el lema *Aturem la MAT* que, el dia següent, va recórrer els barris més propers a la subestació i la línia, límitrofs amb la Serra de Marina: les Oliveres i Can Franquesa.

Suspensió del traspàs de terrenys

El dia 11 de juliol s'havia de signar l'acta d'ocupació dels terrenys -altrament dit expropiació forçosa- que permetria traspasar els terrenys propietat de Fecsa-Endesa a REE per poder iniciar la construcció. Però, davant l'absència de representants municipals -que s'estaven manifestant a les portes del consistori-, es va decidir ajornar l'acte, tot i que la seva presència no fos imprescindible. Aquest fet i els dos recursos presentats al Tribunal Suprem pendents de resolució van fer ajornar l'acte, que s'haurà de tornar a convocar, aquesta vegada amb una ordre expressa per garantir la presència municipal.

La mobilització continua i la resposta s'estén

La plataforma continua convocant trobades informatives i difonent el rebuig al projecte. Així doncs, la setmana vinent es farà una assemblea general per valorar les darreres mobilitzacions i l'estat actual del projecte i per plantejar noves accions. Una de les fites, però, és estendre i coordinar l'oposició arreu de les poblacions afectades: des de Barcelona -per on seguiria la línia en un futur, travessant Collserola-, fins a Badalona, Sant Fost de Campsentelles, la Llagosta, Santa Perpètua de Mogoda o Castellar del Vallès, entre d'altres.

La suspensió de l'acta d'ocupació no ha fet decaure la protesta

A Badalona, per exemple, diferents organitzacions i col·lectius han començat a coordinar-se. El dilluns 16 de juliol, diverses organitzacions com la CNT, CCOO, la CUP, ICV i l'Associació de Veïns de Canyet, entre d'altres, van decidir donar suport a les mobilitzacions. També cal destacar l'interès per sumar-se a la campanya que han mostrat diversos col·lectius d'altres poblacions com Santa Perpètua, Montcada i la Llagosta, o l'oposició institucional vehiculada a través de les declaracions d'ajuntaments com el de Santa Coloma de Gramenet i Badalona, del Consell Comarcal del Barcelonès i de la Diputació de Barcelona.



El veïnat mostra el seu rebuig a la MAT durant el ple de l'Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet del 25 de juny



Després d'aixecar l'acta on constava la incompareixença del consistori colomenc, el representant de Red Eléctrica Española va ser perseguit per les veïnes contràries al projecte

> Afeccions i alternatives a la MAT

els arguments que plantejaven les persones que s'oposen a la MAT són diversos; des d'una òptica institucional que aposta per aturar el projecte -i que inclou postures diferenciades com el soterrament i l'oposició al projecte en tots els seus vessants- a una òptica de mobilització com la que impulsa la plataforma.

El motiu que uneix totes les formacions i col·lectius és el rebuig al fet que l'aprovació del projecte s'hagi fet a esquenes de

la població. Altrament, s'indiquen algunes mesures que s'haurien de contemplar en un projecte d'aquestes característiques, però que REE no es veu obligada a presentar perquè l'obra es va declarar d'utilitat pública. Parlem d'un informe d'impacte ambiental i de les recomanacions europees sobre la distància d'ubicació de la línia. El traçat projectat passa a menys de 75 metres de nuclis habitats del barri de Les Oliveres de Santa Coloma i se salta les recomanacions

d'àmbit europeu que dictaminen l'allunyament a un mínim de 400 metres. Una altra mesura que es podria estar incomplint és la de la ubicació de la subestació elèctrica, que aniria a l'actual aparcament del cementiri municipal, ja que la normativa estatal dictamina que no es pot ubicar a menys de 25 metres d'aquest tipus d'equipaments. La immediata del projecte ha fet unificar les diferents postures sota el lema *Aturem la MAT*.

ANDREU FERNÁNDEZ

ANDREU FERNÁNDEZ



MIRALLS
Pablo Guerra
La solidaritat
com a factor
productiu
pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS
Descobrir
i denunciar
la banca
armada
pàg. 6 i 7

Penalitat, presó preventiva i repressió

Els esdeveniments que han tingut lloc recentment al territori català posen de manifest les noves necessitats que té el poder de recórrer a una utilització desmesurada del sistema punitiu per combatre les diverses manifestacions de dissidència social. Amb aquest objectiu, arran de la vaga general del 29 de març, han proliferat iniciatives polítiques i mesures judicials que vulnereu alguns dels principis de l'estat de dret. L'ús il·legítim de la presó preventiva ha estat l'instrument principal d'aquesta enquesta, que exigeix que elaborem un discurs propi per capgirar la situació.

Joan Montserrat i Marc Pairó Pujol
afons@setmanaridirecta.info

S'anomena dret penal de l'enemic la utilització excepcional de l'ordenament punitiu contra un col·lectiu prèviament assenyalat i qualificat com a enemic per l'Estat. Per tant, aquest col·lectiu queda fora del contracte social, fet que permet que el poder deixi de considerar-lo ciutadà i que es puguin utilitzar mesures que es troben fora de la legalitat per combatre'l. Per dur a terme això, l'Estat s'empara en el fet que s'està enfrontant a aquest enemic en l'estat de naturalesa —previ al contracte social— en el qual no regeix cap dret. Les persones que formen part del col·lectiu assenyalat com a enemic deixen de gaudir dels drets que els corresponen com a ciutadanes i passen a ser, simplement, enemics a combatre.

En l'actualitat, l'enemiga creada engloba tota la dissidència social: des d'activistes i militants fins a gent migrada sense papers, tota aquella persona que, per qualsevol circumstància, no pot o no vol gaudir d'una vida establerta dins els límits imposats pel capitalisme. Uns límits que, a causa de la crisi econòmica i de l'increment de les contradiccions del sistema, estan augmentant.

El poder assenyalat

Una manera privilegiada que té el poder d'assenyalar l'enemic és a través dels mitjans de comunicació de masses, que constantment ens fan interioritzar un estat d'inseguretat col·lectiva, ja sigui parlant del jovent violent antisistema organitzat o, directament, de terrorisme. Arran de la vaga general del 29 de març, s'han pogut observar una multiplicitat de manifestacions d'aquest fenomen: portades, titulars i teletextos ens recorden en tot moment qui són les persones violentes que cal allunyar de la societat, és a dir, qui és l'enemiga.

Alhora, les declaracions fetes pel propi comissari de Mossos d'Esquadra David Piqué, que va qualificar de "rates" les manifestants, semblen tota una declaració de guerra i contribueixen a fer que la societat interioritzi l'animadversió que es pretén suscitar vers aquest col·lectiu.

La suspensió de l'espai Schengen amb motiu de la reunió del Banc Central Europeu a Barcelona, a principis de maig, és una altra mesura que buscava fer calar dins l'imaginari col·lectiu la idea que l'entrada de migrants contribueix a posar en perill la nostra societat i que calen mesures excepcionals per controlar aquestes persones que generen tanta inseguretat.

El poder i els mitjans de comunicació han creat una enemiga que engloba des d'activistes fins a persones migrades sense papers

L'esforç de l'executiu català per crear una enemiga també el vam poder veure materialitzat en la web delatora creada pel Departament d'Interior de la Generalitat de Catalunya. A banda de contribuir a generar consciència sobre l'existència d'aquesta enemiga hostil, la web convertia la ciutadania en còmplice d'aquesta lluita. Mesures d'aquest tipus ens apropen a aquella societat distòpica on no calen policies, sinó que és la pròpia societat la que s'autolimita, després d'haver interioritzat les directrius del poder.

Conseqüències d'haver creat l'enemiga

Fets com els descrits fan que la població arribi a la conclusió que calen mesures excepcionals, susceptibles de prescindir dels principis i les garanties



IL·LUSTRACIÓ:
Cintra Fosch

aplicables en qualsevol estat de dret. Per començar, en la lluita contra l'enemiga, queden legitimades totes les modificacions legislatives que prescindin dels principis en els quals s'hauria d'inspirar tota la legislació i s'adaptin exclusivament a les necessitats repressives i de dissuasió de les reivindicacions socials.

L'anunci de l'executiu espanyol de tipificar com a delictes la convocatòria de qualsevol concentració durant la qual, per la raó que sigui, s'acabin produint aldarulls és una de les moltes manifestacions d'aquesta tendència. La iniciativa s'empara en la lluita contra la violència urbana i obvia tots els requisits exigibles a una norma penal (com és possible que es pretengui castigar la convocatòria d'una manifestació on no se sabia, ni es podia saber, que es produïrien aldarulls?). L'únic objectiu de fons d'aquesta mesura és

desincentivar la convocatòria de manifestacions que resulten molestes i deslegitimadores per l'Estat a través de la incertesa que provoca l'amenaça d'una possible sanció penal contra la gent que pretén convocar-les.

Una altra de les propostes en curs és la sanció, amb multes d'entre 3.000 i 30.000 euros, de les persones que acudeixin encaputxades o amb la cara tapada a manifestacions en què es produeixin actes violents. Per mitjà d'aquesta mesura, un càstig generalitzat tornaria a recaure sobre persones que participen en manifestacions, amb independència que hagin participat o no en actes violents. Resulta curiosa la paradoxa que s'obligui les manifestants a anar amb la cara descoberta per poder ser identificades, mentre que, encara avui, tot i l'obligació reglamentària, els efectius de la Brigada Mòbil dels Mossos d'Esquadra van

sense el número d'identificació visible i, sovint, amb la cara més tapada que les manifestants a qui ara es vol sancionar.

Però la cosa no s'acaba aquí. Davant la ineficàcia d'aquest tipus de modificacions legislatives, l'Estat no té cap objecció per crear directament una legislació d'excepció. Un exemple clar d'aquesta pràctica és la legislació antiterrorista, que estableix, amb justificacions difuses i inversemblants, un període d'aïllament molt llarg durant la detenció (actualment, cinc dies) amb un control formal irrisori, cosa que facilita les violacions de drets i les tortures. Tot això té un perill afegit: la història ens ha demostrat que la legisladora pren aquestes excepcions per norma i, aprofitant aquesta suposada legitimació social, regula els fets amb l'objectiu de normalitzar-los.

Resulta paradoxal que s'obligui les manifestants a anar amb la cara descoberta mentre els agents antidisturbis van sense identificar

També s'utilitzen altres mecanismes, com la massificació policial o les identificacions preventives que es van viure a principis de maig a diverses manifestacions o, per exemple, dins la Universitat Autònoma de Barcelona el dia de les eleccions al rectorat. Aquestes actuacions responen a la intenció d'assenyalar els col·lectius identificats i d'instaurar la por davant l'exercici dels seus drets.

Un cop creat aquest règim d'excepció, ens trobem en una situació fàctica de dualitat social: hi ha persones incloses dins les lleis de l'estat de dret i altres que en resten excloses. Aquestes últimes no gaudiran de cap garantia jurídica, una situació que, representant el dret romà, es pot anomenar *homo sacer*. Alhora, es capgirarà l'objecte del sistema penal, que passa a incloure subrepticiament entre les seves prioritats el trencament dels moviments socials i de les xarxes de suport mutu.

A causa de l'alarma social generada, totes aquestes mesures es van normalitzant. Per tant, correm el risc de perdre determinats drets i llibertats de les quals gaudim actualment (encara que no siguin les que desitjàvem tenir).

L'ús il·legítim de la presó preventiva

Un dels exponents més clars i perillosos de la manipulació política de l'ordenament punitiu és la tergiversació dels objectius i les finalitats de la presó preventiva. Avui dia, aquesta mesura és l'instrument més eficaç que té el poder per reprimir, ja que li permet saltar-se les seves pròpies regles a l'hora de decidir sobre la llibertat de les persones.

La presó preventiva no pot ser concebuda en cap cas com un càstig a la bestreta, que anticipi la condemna que previsiblement recaurà sobre la persona acusada. Això suposaria imposar una pena sense que aquesta hagi estat determinada en un judici on l'acusada

hagi tingut l'oportunitat de defensar-se i sense que actuïn les garanties sobre les quals és legítima l'Estat per castigar.

Segons la llei, la presó preventiva és una mesura instrumental i excepcional per assegurar que no es produeixin una sèrie de fets específicament previstos: fugida de l'acusada, destrucció de proves, eventuals represàlies i consecució d'altres fets delictius. Ara bé, quan circumscriu l'aplicació d'aquesta mesura —que ja és mal·leable per si mateixa— a fets esdevinguts en qualsevol acte de reivindicació social, es deforma la figura de la presó preventiva i es perverteixen els raonaments per aplicar-la. D'aquesta manera, s'aconsegueix convertir en una arma per reprimir indiscriminadament les manifestants, a més de causar temor entre la població afí.

D'aquest ús il·legítim, no se'n salva cap poder de l'Estat: ni la justícia ni els governs del Partit Popular i de Convergència i Unió.

La reacció governamental

Les advertències fetes pel ministre d'Interior espanyol, Jorge Fernández Díaz, són tota una declaració d'intencions. Les propostes de reformes legislatives presentades poc després de l'última vaga general apuntaven sense dissimular cap a un ajustament de les penes d'alguns delictes susceptibles de tenir lloc en manifestacions i també dels requisits que s'exigeixen per poder imposar la presó preventiva. Això desnaturalitza aquesta figura jurídica, ja que es pretén automatitzar la seva imposició sense tenir en compte les seves finalitats. Així mateix, es possibilita l'aplicació indiscriminada de la presó preventiva a les persones detingudes en aquests contextos.

L'exemple més clar d'aquesta iniciativa és l'anunci d'establir que el delictes d'atemptat contra agents de l'autoritat impliqui una pena mínima de dos anys (fins ara, era d'un any), de manera que no calgui cap altre acte o circumstància perquè la judicatura pugui decretar la presó preventiva sense problemes d'argumentació jurídica.

L'alarma social creada fa que les mesures d'excepció es vagin normalitzant

Inicialment, Fernández Díaz també va anunciar la intenció d'equiparar la pena del delictes de resistència passiva al de resistència activa i, per tant, al d'atemptat si la resistència és considerada greu. Això faria que llançar una pedra contra la policia pogués arribar a comportar la mateixa pena que les segues pacífiques a què ens tenen acostumats moviments com el 15-M. Aquesta assimilació ha estat criticada perquè és susceptible de produir l'efecte de convidar les manifestants a resistir activament, ja que, si els dos comportaments impliquen la mateixa pena, s'incita a optar pel comportament més greu.

És possible entreveure interessos policials darrere d'aquesta proposta, ja que *arrencar cebes* (que és com sembla

que s'anomena en argot policial el fet d'haver d'aixecar i arrossegar manifestants) és una de les tasques menys apreciades pels cossos policials. Així mateix, davant de comportaments més actius i hostils per part de les manifestants, la policia podria justificar perfectament una càrrega, molt més efectiva i menys feixuga per les unitats d'anti-disturbis. Sembla, però, que el ministre de Justícia espanyol, Alberto Ruiz Gallardón, no ha donat suport a aquesta iniciativa.

Resulta evident que hi ha una voluntat política d'utilitzar la presó preventiva com un instrument immediat i contundent per respondre les protestes al carrer. L'executiu espanyol, però, no és l'únic que pretén fer un ús esbiaixat d'aquesta figura jurídica, ja que algunes jutgesses de la ciutat de Barcelona s'hi han sumat sense miraments.

Unes argumentacions jurídiques molt febles

Ja són sis les vaguistes que han estat empresonades preventivament arran de la vaga del 29 de març. Per justificar aquests empresonaments, s'ha acudit

Manifestació
contra les
vaguistes preses
del 29-M
-
Robert Bonet



Manel Prat a la roda de premsa on el Departament d'Interior va presentar la web de delacions
-
Robert Bonet

–principalment– a l'argument del risc de fuga i de reiteració delictiva.

En primer lloc, cal dir que el poder executiu ha fet tot el que ha pogut per aconseguir fer efectius els empresonaments: a través de peticions generalitzades de presó preventiva per a totes les persones detingudes, personant-se com a acusació particular a les causes corresponents, o bé contribuint a crear un clima mediàtic susceptible de posar les jutgesses de la seva part en la pretesa lluita contra la violència urbana. Pel que fa a aquest últim aspecte, algunes mostres de la permeabilitat de la justícia a aquesta pressió mediàtica són la referència, en un escrit judicial, a la impossibilitat de controlar tots els moviments socials per la suposada arribada d'estrangeres italianes (referència obtinguda d'un article publicat a *La Vanguardia*), o l'argumentació del risc de reiteració delictiva per la celebració del derbi futbolístic Barça-Espanyol (per descontextualitzar la violència i buidar les protestes de qualsevol motivació política).

La presó preventiva mai no pot ser concebuda com un càstig que anticipi la condemna

En gairebé tots els casos en què es va imposar la presó preventiva, la decisió judicial va anar precedida d'acusacions desorbitades i inversemblants (com és possible que es parli d'organització criminal per una actuació coordinada un dia de vaga general?). Però, en d'altres casos, com el de l'Isma i en Dani, per exemple, la jutgessa va mostrar una iniciativa investigadora important per esbrinar si existien més delictes a part dels referits inicialment pels Mossos. L'únic motiu era que això li permetés considerar que la pena en joc era prou alta per pensar que els dos detinguts podien tenir temptacions de fugir. En canvi, no va mostrar la mateixa iniciativa per in-

vestigar l'arrelament social dels detinguts, sobre el qual es va limitar a dir que no havia quedat acreditat per part dels acusats.

A l'hora de valorar el possible risc de fugida, els raonaments judicials se centaven quasi exclusivament en la suposada gravetat de la pena, un càlcul exagerat per les múltiples acusacions que pesen sobre els detinguts, sense que es tinguessin en compte altres aspectes que, per mandat legal, s'haurien de valorar, com la seva integració al teixit social d'on provenen.

Així doncs, la inseguretats col·lectiva creada pel propi Estat ha permès que els poders públics utilitzin la presó preventiva de manera il·legítima com a resposta contundent a les protestes.

Elaborar un discurs propi

Per poder elaborar un discurs propi i, així, combatre les argumentacions del poder, cal ser conscients de la finalitat política d'aquesta realitat punitiva. Cal, doncs, una lluita col·lectiva contra aquesta criminalització social que intenta esclafar totes les manifestacions de rebuig al poder establert. Així doncs, es fa necessària la conscienciació de la població per fer entendre la situació a la qual ens exposem. La pèrdua de drets socials i de les poques garanties jurídiques de què gaudim ens porten a una situació de risc i excepcionalitat de la qual totes podem ser víctimes.

Tanmateix, la pèrdua de legitimitat de l'Estat arran de les protestes tindrà una resposta. Previsiblement, l'Estat desplegarà tot el seu mecanisme repressiu i, llavors, caldrà estendre la solidaritat entre totes les persones i les xarxes de suport mutu per poder capgirar la situació.

Per poder deslegitimar aquestes mesures, el primer que s'ha de fer és conscienciar la població explotada evidenciant que no hi ha un abisme entre la gent que pateix els abusos de la pèrdua de drets socials i la que lluita, que totes podem ser víctimes d'aquests abusos i que cal reconstruir la violència i, d'aquesta manera, reconstruir qui és l'enemiga.

Pablo Guerra:

“El cor és un factor econòmic”



Pablo Guerra és sociòleg, professor de la Universidad de la República i la Universidad Catòlica de l'Uruguai. Fa anys que es dedica a investigar i promoure l'economia solidària, de la qual és un referent no sols a l'Amèrica Llatina, sinó a tot el món. És autor d'una quinzena de llibres i de nombrosos treballs publicats en diversos països d'Amèrica i Europa. A principis de juliol, va ser a Barcelona per presentar el llibre 'Mirades globals per a una altra economia', editat per Setem Catalunya, al qual ha contribuït escrivint els capítols teòrics.

Jordi Garcia Jané
entrevista@setmanaridirecta.info

Què aporta l'economia solidària a la transformació social?

Per mi, l'economia solidària té el gran avantatge que ajunta la crítica i la reflexió sobre els models de desenvolupament amb propostes de sortida concretes. No es conforma a afirmar que una cosa no funciona, sinó que ofereix alternatives pràctiques.

Des del moviment d'economia solidària de Catalunya, parlar de l'Uruguai és parlar de les cooperatives d'habitatge. Ens equivoquem?

Històricament, el cooperativisme d'habitatge al meu país ha tingut una gran rellevància, encara que, avui dia, hi ha molts altres tipus de cooperatives i d'empreses d'economia solidària. Les cooperatives d'habitatge uruguaianes són societats de persones que s'ajunten per construir els seus propis habitatges de manera comunitària mitjançant el suport mutu. Aquest cooperativisme és un dels que alcen la bandera de l'autogestió i s'identifica clarament amb l'economia solidària.

Això vol dir que hi ha sectors cooperatius que se'n distancien?

En efecte. El concepte d'economia solidària té una conno-

tació de transformació social i una part del cooperativisme, per exemple, el de crèdit o el de consum, no se sent identificada amb aquesta idea. Amb el pas dels anys, algunes cooperatives s'han transformat en una cosa molt semblant a una empresa capitalista. Tot i això, ens sembla important anar restablint els vincles entre uns i altres.

- *“L'economia solidària no es conforma a afirmar que una cosa no funciona, sinó que ofereix alternatives pràctiques”* -

De vegades, sembla que l'economia solidària la formin només micro i petites empreses; potser això provoca que les cooperatives mitjanes se'n desvinculin...

L'economia solidària s'ha de configurar com un sector més ampli del que és actualment, si realment vol canviar l'economia. Per dir-ho de manera molt polèmica: l'enemic no és Mondragón. Ho dic perquè, en els nostres ambients, es critica molt Mondragón. En realitat, dins de les seves limitacions, ha fet coses bones. L'enemic són les grans corpora-

cions capitalistes. Tampoc ens hem de creure més puristes que els altres perquè portem la samarreta de comerç just; tots tenim algun mort a l'armari. Per això dic que hi ha molta feina a fer. Posaré un exemple: a l'Uruguai, el 2008, es va discutir la creació de l'Instituto Nacional de Cooperativismo (Inacoop); nosaltres volíem que inclogués l'economia solidària, però el mateix moviment cooperatiu no ho va permetre. Ara bé, no vam desistir i, un cop constituït, vam tornar a intentar teixir ponts amb l'economia solidària. Avui, ja tenim alguns resultats; per exemple, Inacoop dona suport a la creació de fires d'economia solidària.

També a Catalunya, la Xarxa d'Economia Solidària (XES) està preparant una fira d'economia solidària per als dies 26 i 27 d'octubre. Podries explicar com són les vostres fires?

Les fires són una contribució llatinoamericana a l'economia solidària. Les primeres van tenir lloc a Xile al principi de la dècada de 1990. Van néixer impulsades per l'economista Luís Razeto –del qual em considero deixeble– i volien ser un instrument de promoció i visibilització del moviment d'economia solidària que s'estava començant a gestar a Xile. Després, els brasilers van adoptar la idea i, més tard, va arribar el torn de l'Uruguai, que va fer les primeres el 2002. Les fires llatinoamericanes d'economia solidària són espais de comerç, però també de companyonia, de reunió i de formació. Hi ha un ambient de confraternitat i construcció col·lectiva de manera autogestionada i popular. No us imagineu una fira elegant, amb grans estands, perquè, en realitat, les gestionen els sectors populars.

“Les fires llatinoamericanes d'economia solidària són espais de comerç, però també de companyonia, de reunió i de formació”

Qui hi participa?

Les fires són per a empreses col·lectives. Sempre hi ha artesans individuals que hi volen participar, però nosaltres els diem que han de formar part d'una xarxa o un grup associatiu, que és el que dona identitat a la fira. Hi ha moltes cooperatives, però també grups informals, ja que el context llatinoamericà provoca que molts grups no puguin formalitzar-se i obtenir drets, com per exemple tenir seguretat social. Ara, el repte és fer un pas endavant i que, a la fira, també hi assisteixin els mitjans i els grans productors de l'economia solidària. Actualment, les grans cooperatives no hi van perquè diuen que no els surt a compte, ja que han d'enviar-hi empleats i no venen prou.

Parlaves de Luís Razeto, que afirma que la solidaritat és un factor productiu. Podries explicar una mica més aquesta tesi?

Conèixer Razeto el 1993 em va transformar. Llavors, jo era un jove que havia estudiat sociologia per canviar el món. Però era una època molt difícil, en què la cultura neoliberal i consumista dominava pertot. Razeto em va obrir la ment; em cridava l'atenció que parlés de cooperativisme i solidaritat des d'una òptica científica, ja que molts cops només se'n parla des de la reflexió ideològica i això té limitacions. Razeto afirma que, entre els factors econòmics, és a dir, entre aquells actius que contribueixen a agregar productivitat en un procés productiu, a més dels factors clàssics com el capital i el treball, la terra si es vol, hem d'afegir-hi un nou factor, el factor C, que és la manera com ell anomena la solidaritat transformada en factor econòmic.

Per què utilitza la lletra C per designar el valor econòmic de la solidaritat?

Perquè, en diverses llengües, hi ha valors relacionats amb la solidaritat que comencen per aquesta lletra: cooperació, companyonia, confiança... Quan ho ensenyem en l'educació popular, sempre hi ha algú que hi afegeix: “I el cor, professor!”. Razeto assegura que aquests valors, els del factor C, són essencials en qualsevol empresa, també per a la capitalista.

Ara bé, la gran diferència de l'economia solidària és que, en aquest sector, els dos factors que predominen per sobre dels altres i que es converteixen en categories són el treball i el factor C. De manera que una cooperativa és solidària si, combinant el treball i la solidaritat, aconsegueix incloure i atribuir racionalitat a la resta de factors i contractar-los. En una empresa capitalista, el capital s'eleva a categoria organitzativa: si tinc capital, contracto mà d'obra assalariada. Per contra, en l'economia solidària, és el treball el que contracta capital, una situació que costa molt que els estudiants entenguin. En una empresa solidària, el capital és un factor productiu més, sotmès als interessos dels treballadors. Les fires d'economia solidària tenen molt de factor C. El dia que el perdem hauríem de deixar de fer-les perquè voldrà dir que s'han convertit en una altra cosa!

El factor C es pot mesurar?

Estic treballant amb algunes eines per poder-ho fer. Una investigació comparava l'empresa recuperada amb la capitalista i preguntava als treballadors sobre els canvis que havien experimentat. La conclusió va ser que l'empresa recuperada té molt més factor C que la capitalista. Una altra investigació més recent compara cooperatives tradicionals amb empreses d'economia solidària i el clima de treball és millor a les segones.

Com es podria impulsar l'economia solidària des de l'administració?

Investigo sobre polítiques públiques i economia solidària i em sorprèn comprovar que a Europa no hi hagi programes d'ensenyament d'economia solidària, ben al contrari del que passa a tota l'Amèrica Llatina. Durant els últims deu anys, hem avançat significativament al continent, coincidint amb l'arribada de governs progressistes, encara que no sempre ha estat amb aquests governs. Per exemple, Colòmbia té un govern conservador, però, en canvi, disposa d'una política pública en economia solidària que no tenen altres governs teòricament més progressistes. Ara bé, més enllà d'alguns casos atípics, és veritat que alguns països amb governs progressistes han accentuat les polítiques públiques a favor de l'economia solidària. El Brasil n'és un exemple; avui, té una Secretaria Nacional d'Economia Solidària i ha aconseguit una cosa que no s'ha fet a Europa: tenir una política pública nacional de foment i promoció del comerç just. Un altre cas és el de l'Equador, que va canviar la Constitució i van consagrar un altre model econòmic. Mentre que la Constitució equatoriana dels anys 90 parlava d'un model “d'economia social de mercat”, la d'avui parla “d'economia social i solidària”, un canvi constitucional que està forçant a adaptar les institucions i les lleis al nou model. Ara bé, tot això s'ha de fer dialogant amb la societat civil perquè, si no, hi ha el perill de la cooptació i aquí surt la meua veta anarquista. Al meu entendre, l'Estat no pot imposar a la gent la seva concepció d'economia solidària.

Avui, a l'Argentina i l'Uruguai, correm el risc que les polítiques públiques d'economia solidària les construeixin els ministeris de desenvolupament social i s'orientin exclusivament a sortir de la pobresa. Està molt bé que l'economia solidària atengui la pobresa, però no ens podem quedar només amb això perquè, si no, sempre viurem amb l'estigma que aquesta economia és per als pobres i, en realitat, val per a tothom.

Així doncs, quines són les polítiques públiques coherents en economia solidària?

Les que es construeixen amb la societat civil organitzada i no des d'un despatx on un funcionari defineix què és l'economia solidària.

“La solidaritat, que econòmicament anomenem factor C, és un factor productiu com el capital i el treball”

Després de deu anys de fires d'economia solidària, heu notat un creixement del sector?

Les fires compleixen un paper, però no ens podem quedar aquí. Han aconseguit mobilitzar els sectors més populars de l'economia solidària i donar-los continuïtat. A mi m'emociona que hi hagi gent senzilla, a la qual no li sobra de res, que es reuneix cada setmana durant tres mesos per organitzar tots els detalls de la fira. Han aconseguit visibilitzar que una economia solidària és possible, fins i tot a ulls dels turistes. Però els reptes són enormes, aquests emprenedors necessiten treballar tot l'any i s'han de fer moltes coses per aconseguir-ho. Cal crear encadenaments d'economia solidària i fer que el cooperativisme mitjà s'involucri amb els sectors més populars.

Ens podries esmentar alguna experiència d'encadenament solidari?

A l'Amèrica Llatina, hi ha dos grans encadenaments productius solidaris vinculats al cotó. Un és el de Justa Trama, al Brasil, que comença al nord-est del país amb els camps de cotó i incorpora una gran varietat de productes. L'altre és la Cadena Textil Solidària de l'Argentina, un projecte que compta amb el suport de l'entitat de comerç just italiana Altromercato. La Cadena Textil Solidària implica que els productors del cotó organitzats de manera cooperativa cultiven cotó ecològic i tota la cadena, des de la producció fins a la comercialització del producte, és feta per una desena de cooperatives (algunes d'elles, empreses recuperades) per acabar oferint un producte, samarretes concretament, 100% just i solidari. Al llibre *Mirades globals per a una altra economia*, expliquem a fons aquesta experiència, juntament amb catorze experiències més d'arreu del món.



FOTOGRAFIES:
Sarai Rua

Descobrir i denunciar la banca armada

El complex militar industrial precisa dels serveis bancaris per poder desenvolupar i exportar armes arreu del món. En el cas de l'Estat espanyol, els bancs BBVA i Santander destaquen com a principals inversors en empreses armamentistes. Juntament amb Bankia, Banc Sabadell i altres bancs de referència a Catalunya, formen un entramat financer inte-

grat per 41 entitats bancàries i caixes implicades en el finançament de la indústria de la guerra. Els col·lectius que promouen la cultura de la pau treballen per donar visibilitat i denunciar totes aquestes operacions financeres. A més, promouen una nova manera de gestionar els diners, el que es coneix com a banca ètica.

Joan Farrés

quadernsdillacrua@setmanaridirecta.info

Ens trobem en un context de crisi, traduït en un rescat inicial per a l'Estat espanyol, acompanyat d'una segona injecció econòmica. Es tracta de la confirmació de les intencions de la Unió Europea, que, en la seva particular lluita per evitar el dèficit públic, du a terme una sèrie de reformes econòmiques, que van de la mà de la imposició d'unes condicions molt dures a les societats intervingudes. Exemples com els de Grècia, Portugal o, actualment, l'Estat espanyol ajuden a confirmar la regla. En aquest context, trobem els bancs i les caixes, unes entitats que són considerades culpables de la crisi i que, a sobre, reben diners per assegurar la seva supervivència i mantenir el seu funcionament procapitalista. Dins el conjunt d'inversions dutes a terme per part d'aquestes entitats, el cas de les inversions en empreses d'armes mereix una menció especial. Es tracta d'un entramat financer que, en termes econòmics, és rendible i vital per al complex militar industrial.

Els bancs es converteixen en responsables directes, si tenen participacions accionàries significatives en les empreses d'armes, o indirectes, si els concedeixen serveis financers (crèdits, bons, fons d'inversió) per garantir el seu funcionament.

El Centre d'Estudis per a la Pau JM Delàs, que forma part de Justícia i Pau, fa dues dècades que analitza el complex militar espanyol i el cicle armamentista. A partir de 2007, inclou el finançament del sector armamentista en les seves línies d'investigació. Any rere any i amb l'ajuda d'altres centres d'investigació internacional com Profundo, publica diversos informes on s'enumeren el conjunt d'operacions financeres dutes a terme entre els bancs i el món de les armes. Elaboren rànquings del que anomenen "banca armada" per denunciar els principals bancs que inverteixen en la indústria armamentista. En un dels últims informes publicats, *La Banca Armada. Inversiones explosivas de los bancos y cajas*, el BBVA i el Banco Santander lideren el rànquing armat. El banc guipuscoà se situa al capdavant amb una inversió que ascendeix a 1.824 milions d'euros, seguit de l'entitat bancària dirigida per Emilio Botín, que acumula una inversió armamentista de 1.020 milions d'euros. En tercer lloc, trobem Bankia, que va invertir 163 mi-

Protestes a les portes del banc Sabadell Atlántico per denunciar la participació de l'entitat en el finançament de bombes de dispersió

SETEM



lions d'euros i que, recentment, ha estat portada a un judici on no s'ha sumat la participació de l'entitat en el comerç de la guerra com una de les causes denunciades. Els bancs catalans no s'abstenen del negoci. El Banc Sabadell va destinar 7,7 milions d'euros a la indústria armada, seguit de CaixaBank (coneguda com La Caixa), que acumula tres milions d'euros invertits.

La majoria de la població no té coneixement de les inversions dels bancs a la indústria armamentista, tot i que afecten els seus dipòsits

No és agosarat afirmar que la majoria de la població no sap que els bancs fan aquest tipus d'inversions, tot i que afecten els seus dipòsits. I és que els principals mitjans de comunicació generalistes s'esforcen a ocultar aquestes informacions perquè afecten un dels seus inversors principals, els bancs.

És per això que les accions de denúncia que duen a terme el Centre JM Delàs i moltes altres entitats com Setem, la Fundació per la Pau i l'Observatori del Deute en la Globalització (ODG)

esdevenen necessàries. Totes elles han reaccionat davant les males pràctiques de les entitats financeres a través de diverses campanyes. Les que han causat més impacte durant els darrers anys han estat les accions encaminades a la denúncia de les pràctiques de la banca més reprovable des del punt de vista de la cultura de la pau i el desarmament. En aquesta línia, neixen iniciatives com BBVA sense armes, Banco Santander sense armes o Banca Cívica sense armes, que pretenen informar, a través de la xarxa, sobre les inversions que du a terme el banc i les accions que es promouen per denunciar-ho. A més, en els casos del Santander i el BBVA, es promou una manera original i efectiva de donar a conèixer les inversions. Des de fa quatre anys, representants del Centre Delàs i de Setem acudeixen a les juntes d'accionistes d'aquests bancs per denunciar les inversions en armament i altres projectes que vulneren els drets humans. Cal destacar l'impacte d'aquestes intervencions, ja que, tot i que no s'hagin eliminat les inversions en armament, ambdós bancs han establert un cert diàleg amb les entitats pacifistes per intentar minimitzar l'impacte de les campanyes. Tot plegat mostra la seva preocupació per la mala reputació que puguin tenir davant la societat.

Setem també ha iniciat la campanya *Banca Limpia, somos clientes no cómplices*, centrada en les inversions de la banca espanyola en l'armament més controvertit (bombes de dispersió i armes nuclears fabricades per empreses no espanyoles). Gràcies a aquesta iniciativa, s'ha pogut mostrar el paper clau que té la banca espanyola en el finançament d'empreses armamentistes líders a escala mundial. Setem enumera un total de deu entitats bancàries implicades en el finançament d'empreses com EADS, Thales o General Dynamics, totes elles encarregades de fabricar i controlar el monopoli de les armes arreu del món.

Més recentment, el Centre JM Delàs, juntament amb Setem i l'Observatori del Deute en la Globalització, han creat la web bancaarmada.org, una eina de referència on podem trobar una descripció detallada del que entenem com a banca armada. S'hi enumeren totes les dades recollides als informes referents a les inversions en armes i planteja alternatives referents a la gestió dels dipòsits bancaris per evitar la participació de la societat en el negoci de la guerra com, per exemple, la banca ètica, que exclou qualsevol inversió que no suposi un benefici social o mediambiental.

Una banca ètica en creixement

Com a alternativa a la banca tradicional, que opera amb un únic objectiu econòmic, existeix la banca ètica. Aquest tipus d'entitat, cada vegada més coneguda, fa compatible la rendibilitat econòmica amb el respecte pels drets humans i el medi ambient. Amb aquesta nova forma de gestió financera, únicament s'inverteixen en projectes amb valor afegit per a la societat des del punt de vista social, cultural i educatiu i, sobretot, s'ofereix l'oportunitat que la clienta sàpiga on s'inverteixen els seus estalvis. S'estableixen uns criteris d'exclusió perquè només

s'inverteixin a empreses que siguin fidels als cinc principis bàsics de les finances ètiques: coherència, participació, transparència, implicació i ètica aplicada. A l'Estat espanyol, existeixen cooperatives de crèdit, associacions i bancs ètics que conformen opcions reals i cada cop més sòlides. Alguns exemples són FIARE (creada al País Basc), Coop57, Enclau, IDEA, IUNA, GAP-Madrid, Oikocredit o FIDEM. Totes elles creixen de manera constant i s'erigeixen com a alternatives serioses davant l'establishment bancari.



Stop Inversions Explosives

Les bombes de dispersió s'han utilitzat a més de 30 països, han matat i ferit desenes de milers de civils i, encara avui, continuen matant persones. L'agost de 2010 va entrar en vigor el Tractat d'Oslo, que prohibia les bombes de dispersió. L'Estat espanyol va ser un dels països signataris. A partir d'aquell moment, es va iniciar un procés de seguiment perquè la legislació espanyola incorporés les modificacions necessàries per aplicar el tractat. La campanya Stop Inversions Explosives va néixer amb aquesta idea, impulsada per la Fundació per la Pau, Justícia i Pau, el Moviment per la Pau, la Plataforma per la Pau i Setem, en nom de la Cluster Munition Coalition. D'acord amb el tractat, queda expressament prohibit qualsevol tipus de finançament a aquesta mena d'armes, tant per part de les entitats financeres que operen en territori espanyol com de les entitats espanyoles amb inversions a l'estranger. El març de 2011, la campanya va presentar una propo-

sició de Llei de modificació de la Llei 33/1998 sobre la prohibició total de les mines antipersona. També es van incloure sancions per a les persones físiques o jurídiques que violin els articles del tractat. Per altra banda, les agrupacions reclamen que la llei prohibeixi que l'Estat espanyol prengui part en operacions militars conjuntes amb països que no han signat el Tractat d'Oslo.

L'informe que es presenta any rere any des de 2009 i que enumera totes les institucions financeres que contradiuen el Tractat d'Oslo i inverteixen en municions de dispersió és una conseqüència de tot plegat. Sota el títol *Worldwide investments in cluster munitions. A shared responsibility*, l'estudi recopila les dades sobre finançament d'armes de dispersió arreu del món i agrupa les entitats en dos grups

diferenciats. Al primer, anomenat *Hall of Fame*, hi agrupa els bancs que han dut a terme pràctiques ètiques a través de les seves inversions. El segon, en canvi, s'anomena *Hall of Shame* i recull totes les entitats que han invertit en armes de dispersió. Per descomptat, bancs com el BBVA o el Santander comparteixen el dubtós honor de pertànyer a aquest segon grup.



Per què s'utilitzen els meus estalvis?



Els bancs, fent un esforç per mantenir una bona imatge, intenten amagar les inversions que puguin ser considerades compromeses. La població, com a clienta i, de retruc, còmplice d'aquestes inversions, es troba en una posició moral complicada. La banca ètica es presenta com una alternativa real i efectiva per fugir de la banca tradicional, però encara existeix un pas previ que permet aconseguir les informacions que els bancs intenten fer desaparèixer.

Banksecrets.eu és una pàgina web de consulta sobre les inversions que fan els bancs en perjudici dels drets humans. A través d'aquesta aplicació, es dona l'oportunitat de comprovar, per exemple, quins bancs inverteixen en armes nuclears o els que financen dictadures i empreses altament

contaminants. S'hi mostren tots els bancs que participen en negocis de moralitat i legalitat dubtoses i, amb un sol clic, es poden situar en un mapa els llocs on es duen a terme aquestes injustícies. Des de la web cartalbanquero.org, també es transmet aquesta línia de denúncia. S'ofereix una carta que recull les preguntes bàsiques per ser enviada a la direcció del banc que es vol denunciar. La clienta pot demanar a quines empreses o països cotitzen els seus estalvis i la política del banc en relació a les armes, els drets humans i la sostenibilitat. Es tracta d'una sèrie de preguntes, agrupades al document hablacontubanco.pdf, que permeten exercir una pressió directa i concisa contra les inversions dels bancs als quals pertanyem com a clients.

L'hotel del carrer Entença



FOTOGRAFIA: Pere López

L'any 1961 assumia de cop, com a advocat, les primeres defenses de presos polítics. Eren els anys del PSUC i de les *habituals* caigudes massives de comunistes. Sempre la mateixa sensació: que la repressió passava, tot fregant, sense encertar-me. Defensava companys de lluita que m'escrivien des de la Model, des d'una esquizofrènica convicció que el meu veritable lloc era entre ells, a la banqueta dels acusats.

En aquella època, mencionar la Model produïa calfreds. Potser per això ens hi referíem sempre com "l'hotel del carrer Entença". O, simplement, "l'hotel". En el meu món imaginari, d'abans, la presència de la Model tenia un pes considerable. La coneixia de petit, quan, als primers anys quaranta, acompanyava la mare a visitar-hi parents desconeguts, que recordo vagament com figures grises i esborronades, entre reixes, en uns locutoris plens de gent cridant en un inútil esforç per fer-se entendre. Més endavant, als meus onze anys, als mateixos locutoris, hi vaig conèixer el meu pare, detingut després d'haver tornat clandestinament de l'exili a França.

Després, em tocà tornar a creuar aquell pati i els dos cancells, avançar deixant enrere l'estrepit de portes i forrellats que es tancava. Aquell mateix horror que conservava en la memòria de la infantesa i que tan sovint havia reproduït en el malson de la por, quan t'anguniejava la idea que, algun dia, fatal-

ment, et tocaria ser-hi conduït pels carrers, després de ser degudament estomacat pels inoblidables germans-polícies Creix. Però tot era diferent. Entrava i sortia lliurement d'aquell edifici sinistre, protegit per la responsabilitat d'una credencial d'advocat, en la fragilitat d'un paper on pressentia que només una improbable combinació d'atzar i d'astúcia em lliuraria de compartir amb els meus aquella olor repugnant que impregnava les galeries, barreja de por, suor i ranxo carcerari.

Avui, des del record, vull saludar aquells homes que, sense conèixer-me, es refiaven de mi perquè confiaven en la causa. Aleshores érem comunistes. Dels locutoris de la Model de Barcelona del 1961, només puc recordar uns homes que no s'havien volgut rendir a l'horror feixista i que mantenien viva l'esperança en una societat més justa i més lliure. No puc ni vull oblidar la imatge d'un d'ells, treballador de La Seda de Barcelona, destrossat per la tortura i que portava a la cara i als ulls la màscara de la mort imminent. També em veig a mi mateix fent el cor fort, intentant amagar la meua inexperiència, la meua impotència, el dia que vaig saber que la meua vida estaria compromesa per sempre i definitivament en la defensa dels perseguïts. Lluny dels hotels.

August Gil Matamala
(versió adaptada i resumida d'una text inèdit dels anys 80)

observatori dels mitjans

observatorimijans@setmanaridirecta.info

TELEVISIÓ I RÀDIO

Canal 9 interrompt l'emissió en directe d'un informatiu per evitar que les treballadores llegeixin un comunicat contra l'ERO

La direcció de la cadena iniciarà un procés que pot arribar a comportar 1.295 acomiadaments

Un centenar d'empleades de Ràdio Televisió Valenciana (RTVV) van recórrer les instal·lacions de l'ens, el dilluns 16 de juliol al migdia, fins arribar a l'estudi on, com cada dia, s'havia d'emetre el telenotícies migdia. Aquest cop, però, l'emissió va ser censurada després que aquest grup de persones interrompés el programa per mostrar la seva oposició a un Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) que afectarà més del 75% de la plantilla. A través de diferents portaveus, van denunciar que, amb l'ERO, "volen robar el patrimoni dels valencians, privatitzant-lo i fent negoci". També van alertar que aquests plans afectaran prop de 1.300 famílies. La direcció, però, va tallar el senyal per impedir que es pogués llegir el comunicat sencer en directe. L'emissió va difondre una imatge en negre i, minuts després, es va reproduir un documental, acompanyat d'un rètol

que demanava disculpes pel canvi en la programació prevista. De totes maneres, la protesta va continuar dins el plató fins que la Policia Nacional hi va arribar, cap a les quatre de la tarda.

Les Corts modifiquen la llei

Les Corts Valencianes van aprovar, el 13 de juliol, la nova llei de RTVV que ha de donar llum verda a l'acomiadament de 1.295 de les 1.700 persones, aproximadament, que conformen la plantilla de l'ens públic. L'endemà mateix, prop de 200 d'aquestes treballadores es van concentrar durant tot el matí al Palau de Congressos de València, on se celebrava el congrés del Partit Popular valencià.

L'acció es va mantenir a pesar de la pressió de la policia, que va desplegar un operatiu desmesurat amb una doble tanca que envoltava tot l'edifici. Els efectius policials es van dedicar a demanar la documen-



La nova llei de RTVV permet, a banda de l'acomiadament massiu, la privatització de franges de la programació i l'assumpció del déficit per part de la Generalitat

tació a les persones que participaven de la concentració, però també a altra gent que passava per la zona. Després de les escenes de tensió visudes el 13 de juliol a la vesprada -incloses algunes càrregues- davant la seu del PP a València, la vo-

luntat de les forces d'ordre de mantenir la protesta a ratlla era evident. Tanmateix, no van poder evitar que alguns dels dirigents del Partit Popular més coneguts fossin rebuts amb crits com "mafiosos", "fills de Fabra" i "El Congrés a Picassent",

fent referència a la presó que hi ha en aquesta localitat. La concentració va rebre la solidaritat de milers de cotxes que feien sonar les botzines al pas d'una pancarta amb el lema "Si el PP t'irrita, pita".

La nova llei de RTVV permet, a banda de l'acomiadament massiu, la privatització de franges horàries senceres de la programació i l'assumpció de l'actual déficit de l'ens -més de mil milions d'euros- per part de la Generalitat. A més, a partir d'ara, la majoria absoluta a les Corts serà suficient per nomenar-ne la cúpula directiva, cosa que significa que el PP pot escollir, amb total llibertat, qui l'ha de dirigir. Segons les veus expertes, resulta més que evident que es tancaran alguns dels tres canals de televisió que emeten actualment i dos de ràdio i que es relegarà la funció de la promoció del valencià i de la producció pròpia que fins ara tenia la radiotelevisió pública. REDACCIÓ

PREMSA

100 números de 'La Veu'

Aquest juliol, *La Veu*, portaveu del Moviment de Defensa de la Terra, ha fet 100 números. De fet, seria, com a mínim, el 101 si aquell estiu de 1992 l'Estat espanyol no hagués llançat l'ofensiva repressiva més gran contra l'independentisme combatiu. A finals de juny d'aquell any, un nou número estava enllestit i en procés de maquetació, però, de resultes d'aquesta ràtzia

repressiva, va quedar aturat i no va veure la llum pública. El primer número del portaveu de l'MDT va aparèixer el juliol de 1984 i es presentava com una eina al servei d'un moviment ampli i de les seves mobilitzacions. Per això, en aquesta primera etapa, hi havia molt pocs articles llargs i de fons i la majoria informaven de les lluites en què estava immers l'independentisme

combatiu. La divisió de l'MDT (finals de 1986 i començament de 1987) no va afectar negativament el seu portaveu, ans al contrari, va reforçar el seu paper dins l'organització. Durant aquesta etapa, els articles de fons van anar augmentant d'acord amb la voluntat de contribuir a la formació de la militància.

Després de la ràtzia repressiva de l'estiu de 1992, es van publicar

dos números més del portaveu de l'MDT, un a la tardor de 1993 i un altre a la primavera de 1994. En aquest any i mig, es caminava *de facto* cap a la congelació de l'MDT i, de retruc, del seu portaveu. La publicació no va tornar a reaparèixer fins al febrer de l'any 1998, coincidint amb la refundació de l'MDT. Una de les funcions principals de *La Veu* d'aquesta etapa ha

estat situar els debats i els reptes de l'esquerra independentista i llançar propostes al conjunt del moviment. D'altra banda, l'MDT no ha fugit la confrontació d'idees amb altres visions del moviment. Aquesta actitud, que de vegades ha estat mal entesa, és consubstancial a una organització marxista i forma part de la lluita ideològica dins el moviment. JOSEP COLOM

FREQUÈNCIES LLIURES

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de 00h a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Ràdio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Ràdio Mistelera 100.8FM Dénia - La Xara www.lamistelera.org



Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Sants TV <http://sants.tv>
Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al CANAL 37 DE LA TDT. Resintonitza la teva tele per trobar-nos!
CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

DILLUNS: 22h. L'Entrevista
DIMARTS: 22h. Docu...mental&Gènere
DIMECRES: 21:30h. Programa d'Horitzo TV

DUJOURS: 22h. Y tu qué miras gilipollas?
El programa de punk de LaTele
DIVENDRES: 21h. Programa de l'aigua

DISSABTE: 21h. La Xerrada
DIUMENGE: 23h. Zientzia i Zpirtu.



Té amargo

Les conseqüències de l'ocupació marroquina del Sàhara Occidental

www.pol-len.cat



pobleviu.cat

El portal dels moviments socials del Camp

www.pobleviu.cat



agro cultura

La revista de la producció ecològica i l'agroecologia
Amb informació tècnica i actual
Compromesa amb el nostre sector
Arrelada en el territori

La publicació que l'ajuda en la teva pràctica professional

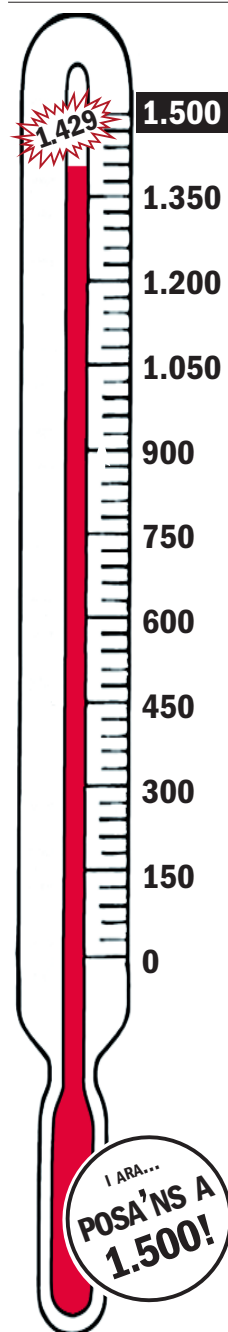
subscriu-te a l'agricultura ecològica

L'114. Espai de Recerca Agroecològica - Tel. 93 876 71 35 - info@agroecologia.org - www.agroecologia.org

espai directa



SUBSCRIPTÒMETRE



Si et subscrius* a la Directa, per només 5 euros* més, tindràs el llibre #RT15M

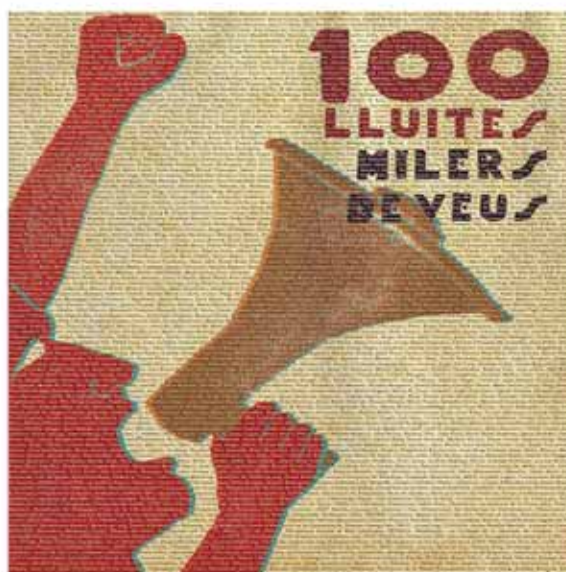
*MÉS SUBSCRIPCIONS ANUALS
*MÉS DESPESES
D'ENVIAMENT SI N'HI HA

ATENCIÓ

IL·LUSTRACIÓ DIRECTA

Exposició del 4 de juny al 30 de juny

Aquesta exposició és un recull de 5 anys del Setmanari de Comunicació Directa per conèixer la feina dels il·lustradors i il·lustradores que posen imatges als continguts del setmanari.



INAUGURACIÓ

DILLUNS 4 DE JUNY DE 2012 - A les 20h

A l'Ateneu Popular Julia Romero - c. Sant Ramon, 51 (Santa Coloma de Gramenet)

DIRECTA

SETMANARI DE COMUNICACIÓ DIRECTA
www.directa.cat



ATENEU POPULAR JULIA ROMERO
Carrer Sant Ramon, 51 - Santa Coloma de Gramenet
www.ateneusantacoloma.cat

PUNTS DE VENDA

BARCELONA. GRÀCIA: Llibreria Aldarull • Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua • Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai • Plaça del Sol, 19 | Taifa • Verdi, 12 | Papereria Cercles • Bailen 201 | Estanc • Roselló amb Castillejos | Quiosc República Argentina • República Argentina 233. **EXAMPLE:** Quiosc Manu • Nàpols-Roselló. **GUINARDÓ:** Llibreria Rocaguinarda • Xiprer 13. **SANT ANDREU:** Bar La Lira • Coroleu, 15 | Quiosc Comerç • Plaça Comerç | Quiosc Rambla • Fabra i Puig, 10 | Ateneu Llibertari del Palomar • Coroleu, 82. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris • Portlligat, 11-15 | Can Basté • Passeig Fabra i Puig, 274. **CIUTAT VELLA:** Taller de Músics • Requesens, 3-5 | Xarxa Consum Solidari • Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal • Cera, 1 bis | La Rosa de Foc • Joaquín Costa, 34 | Logofobia • UB Raval, dimarts de 10h a 18h | Quiosc Colom • Rambles | Etnomusic • Bonsuccés 6 | Quiosc Tallers • Rambles | Quiosc Canaletes • Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants • Olzinelles, 30 | Espai Obert • Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible • Riego, 35 | Terra d'Escudella • Premià, 20 | Teteria Malea • Riego, 16 | Quiosc Can Mantega • Joan Güell amb Can Mantega | Quiosc Cotxeres • Sants, 79 | Quiosc Francisco • Vilar-dell | Coop57 • Premià, 15. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda • Plaça Viladomat, 21. **CALDES DE MONTBUI:** Quiosc del Caprabo • Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Rosell • Av. Josep Fontcuberta, 118. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre • Ctra. de Cànoves, 4. **CORNELLÀ DE LLOBREGAT:** CGT Cornellà • Ctra. d'Esplugues, 46. **GIRONA:** Llibreria Les Voltes • Plaça del Vi, 2 | Quiosc • Plaça Catalunya | Logofobia • UdG, dijous de 10h a 18h. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla • Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims • Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic • Roger de Flor, 85. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc • Plaça del Repartidor. **IGUALADA:** Llibreria Cal Rabell • Santa Caterina, 17 | Llibreria Llegim • Ptg. Capità Galí, 4. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya • Parc, 13 | Espai Funàtic • Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves • Nou, 9. **MANRESA:** Moe's • Joc de la Pilota, 9. **MOLINS DE REI:** Llibreria Barba • Rafael Casanova, 45. **MONTMELÓ:** Llibreria Guasch • Major, 43. **PALMA DE MALLORCA:** Llibreria Mallorca • Església de Santa Eulàlia 11. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis •AVINGUDA Montserrat, 45. **RIPOLL:** Gràfic Paper • Progrés 27. | Gràfic Paper • Mossen Cinto Verdaguer, 14. **RIPOLLET:** El Local • Monturiol, 32. **SABADELL:** Can Capablanca • Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Arameteix • Montserrat 3. | La Krida • Sicília, 97. | Llibreria Distrivinyes • Sant Ramon, 22. **SANT PERE DE RIBES:** Llibreria Gabaldà • Plaça de la Font, 2. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria • Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach • Sant Miquel, 5. **SITGES:** Quiosc Can Jorner • Major, 8. **TARRAGONA:** CGT Tarragona • Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TÀRRAGA:** Llibreria Bufavents • Major, 23 | Fem Cadena • Av. Barcelona, 81. **TERRASSA:** Terrassa Respon • Societat, 6 | Llibreria Synusia (Ateneu Candela) • Sant Gaietà, 73. **VALÈNCIA:** Café Tendur • Historiadora Sílvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri • Danzas, 5 | Bar Terra • Baró de Sant Petri, 9 | Sodepau • Carnissers 8. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal • Sant Julià, 20.

Butlleta de subscripció

SETMANARI DE COMUNICACIÓ DIRECTA

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària ☐ 75 euros | Semestral ☐ 40 euros | Solidària ☐ 150 euros | Altres ☐ _____ euros

Forma de pagament: Domiciliació ☐ (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés ☐

*Amb la subscripció rebrà cada setmana la publicació durant un any

Si ☐ No ☐ Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

Un cop hagi omplert la butlleta em la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Riego 37 baixos esquerra, 08014, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça <subscripcions@setmanaridirecta.info> o entrar a la nostra web <www.setmanaridirecta.info>. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

ESTAT ESPANYOL • LES VAGUES I LES MOBILITZACIONS MINERES CONTINUEN

La lluita minera agafa embranzida després de la rebuda a Madrid

ALBERT GARCIA



Després de dinou dies de camí, la 'marxa negra' va arribar a Madrid la nit del 10 de juliol

Xavi Miquel
Vigo

La rebuda multitudinària de la *marxa negra* a Madrid va suposar una renovació de forces per a tota la lluita minera. L'emoció, les llàgrimes i la solidaritat van ser els sentiments que es van veure a la cara dels miners quan van entrar a la coneguda i simbòlica Puerta del Sol de Madrid, després de recórrer, durant dinou dies, més de 400 quilòmetres entre les dues columnes vingudes d'Astúries i Lleó, per una banda, i d'Aragó, per l'altra. Pel camí, van rebre mostres de suport a tots els indrets per on passaven, unes mostres que es van anar intensificant a mesura que s'acostaven a Madrid. L'endemà, milers de persones es van manifestar en contra de les retallades del 63% que el govern espanyol vol aplicar a les conques mineres i que han fet que la lluita ja porti més de 45 dies seguits de vaga indefinida (DIRECTA 278). La manifestació va acabar amb aldarulls i amb una violenta càrrega policial, que van deixar vuit persones detingudes i 46 ferides de diversa gravetat.

El futur de la lluita

A més de ser una demostració que la lluita minera desperta una gran simpatia entre capes molt àmplies de la societat per la seva tenacitat i

per la dignitat que demostren les seves accions, aquesta rebuda calorosa també va servir per carregar forces. Tot i els gairebé 50 dies de vaga i el desgast físic, psíquic i -sobretot- econòmic dels miners, la voluntat de continuar la vaga de la gran majoria sembla evident.

Els intents per desestabilitzar el moviment s'han multiplicat

Mentrestant, els intents per desestabilitzar i enfrontar el moviment, ja sigui des del govern espanyol, des dels mitjans de comunicació o des de la patronal, s'han multiplicat. En aquest sentit, un dels darrers episodis ha estat el de l'empresa Hullera Vasco Leonesa, que ha amenaçat les més de 450 persones de la plantilla que fan vaga que, si no tornen a la feina immediatament, haurà de tancar arran de les pèrdues econòmiques. Això ha fet perillar la unitat minera i el govern espanyol se n'ha aprofitat per poder negociar les condicions, una a una, amb cada empresa. Després d'un debat, l'assemblea de treballadors i treballadores va decidir continuar amb la vaga indefinida i no trencar la unitat de la lluita.

La vitalitat de la protesta també s'ha percebut a les tancades als pous. És el cas de l'acte de rebuda que s'ha fet durant la sortida dels darrers miners que quedaven tancats als pous de Santiago i Candin després de passar 50 dies a 600 metres sota terra, que ha congregat centenars de persones a l'exterior d'ambdues mines. La sortida no ha estat en va, ja que, durant les properes hores, nous miners els reemplaçaran i continuaran amb la tancada, tal com s'ha fet en d'altres pous de Lleó.

A l'Aragó, tampoc sembla que la lluita minera s'hagi d'esvaïr i, actualment, s'està duent a terme una marxa que recorre diferents pobles per explicar la situació, demanar la dimissió dels regidors del PP i recollir fons econòmics per continuar subsint durant la vaga.

La lluita a Lleó

També a Lleó, s'ha decidit continuar amb la vaga i les mobilitzacions després de fer una assemblea de més de 400 persones. Tot i que els talls de carreteres i trens continuen a Astúries i a Lleó, els darrers dies no han estat tan massius, sobretot, segons comenta algun miner, pel canvi d'estratègia que volen impulsar els sindicats. Un dels talls de carretera més espectaculars dels darrers dies va ser el que es va fer el 9 de juliol a la localitat lleonesa de Ciñera, on



La manifestació de suport als miners del 11 de juliol a Madrid va ser multitudinària

centenars de miners acompanyats de les seves famílies van decidir tallar la carretera de matinada i deixar tot el poble sense electricitat. Aquesta petita localitat de menys de mil habitants, que ha estat presa pels antidisturbis de la Guàrdia Civil, està esdevenint el símbol de la resistència minera a Lleó. El 3 de juliol, desenes d'antidisturbis van assaltar el poble llançant gasos lacrimògens i disparant pilotes de goma. L'acció va causar ferides a diverses persones (entre elles, l'alcalde de la localitat) i va suposar la detenció d'unes quantes més. L'entrada de la policia també va implicar l'assalt a

nombre molt més elevat de dotacions policials, sobretot coincidint amb l'inici de la *marxa negra* a Madrid. Als petits pobles, les carreteres i les muntanyes, les detencions i les pallisses han estat constants durant les darreres setmanes.

El paper de les dones

Tot i que la mineria sigui un sector molt masculinitzat, darrerament, les dones estan adquirint molt protagonisme en la lluita, tal com van fer durant les darreres vagues mineres del franquisme. Són les companyes, les germanes o les filles dels miners que baixen als pous, però elles també depenen d'aquest sector per sobreviure. Van començar a sortir a la llum amb l'entrada de 300 dones al Congrés dels Diputats durant una sessió parlamentària. També han creat la Plataforma de Mujeres Mineras, a Lleó, que s'organitza sota la consigna de la renacionalització de la mineria. A Ciñera, la nit després de l'assalt de la policia, van organitzar una marxa nocturna fins a la mina més propera per denunciar la brutalitat policial i s'han concentrat i tancat a diverses seus del PP, oficines provincials o parlaments autonòmics per protestar i per visualitzar el conflicte miner. Durant la marxa a Madrid, també hi va haver diversos talls de carretera protagonitzats principalment per dones.

Les dones, tal com van fer durant les vagues mineres del franquisme, estan adquirint molt protagonisme en la lluita

cases particulars i detencions i registres arbitraris, davant la indignació de tot el poble de Ciñera. Des de fa unes setmanes, la represió s'ha intensificat a totes les conques mineres, amb l'enviament d'un

MÈXIC • MOVIMENTS COM YO SOY 132 I COL·LECTIUS CAMPEROLS PLANIFIQUEN ACCIONS CONTUNDENTS CONTRA EL RETORN DEL PRI AL PODER

Les organitzacions socials mexicanes preparen un pla d'acció contra Peña Nieto

Fran Richart
Ciutat de Mèxic (Mèxic)

El candidat del Partit de la Revolució Institucional (PRI) Enrique Peña Nieto, guanyador virtual dels comicis presidencials de l'1 de juliol, ha aconseguit allò que no havia assolit ningú a Mèxic des de feia dècades: unificar i reviscolar tots els moviments socials del país sota una mateixa fita, que el PRI no torni a la cadira presidencial. El cap de setmana passat, més de 250 col·lectius i 3.000 activistes es van reunir a la població de San Salvador Atenco

El pla d'acció contempla vagues estudiantils, marxes i l'ocupació de les seus de Televisa

(Estat de Mèxic) per acordar un pla d'acció pels pròxims mesos que contempla vagues estudiantils, marxes i l'ocupació de totes les seus del mitjà de comunicació Televisa, el més poderós de l'Amèrica Llatina i que ha catapultat Peña Nieto com a president durant els darrers anys.

De moment, el Tribunal Electoral del Poder Judicial, l'únic òrgan que pot fer legals les eleccions i ratificar el procés el proper 6 de setembre, ja ha anunciat que ha rebut prop de 365 impugnacions provinents dels 300 districtes on es van efectuar les votacions. El candidat de l'esquerra, Andrés Manuel López Obrador, encara ha de presentar el seu recurs, on, entre altres punts, denuncia la compra massiva de vots mitjançant els moneders electrònics dels grans magatzems Soriana i l'acusació de finançament il·legal de campanya.

Els compromisos d'Atenco

A banda del procés legal per evitar el resultat electoral, la trobada d'Atenco augura uns mesos calents i plens de mobilitzacions per als moviments socials. Entre els com-

promisos presos, hi ha la convocatòria d'una marxa multitudinària a totes les ciutats del país el 22 de juliol i, el 27, una ocupació de les seus de la cadena Televisa, aprofitant l'inici de les olimpíades a Londres. En relació a aquesta última proposta i preveient possibles confrontacions, les representants del moviment Yo soy 132 es van reservar el dret de decidir a participar-hi perquè aposten per accions pacífiques. L'11 d'agost i l'1 de setembre hi ha dues manifestacions unitàries programades que volen servir com a assaig per una possible vaga nacional i s'ha previst una aturada universitària el 2 d'octubre, la data emblemàtica de l'aniversari de la matança d'estudiants de l'any 1968 a la plaça de Tlatelolco. El 22 i el 23 de setembre es farà una altra convenció a Oaxaca per continuar elaborant estratègies.

L'encontre es va celebrar a San Salvador Atenco perquè, per la població mexicana, la vila representa un símbol de resistència i també en record del terrible episodi repressiu que va viure el 2006, quan Peña Nieto n'era governador. Llavors, davant la protesta per l'expropiació de terres destinades a la construcció d'un aeroport al municipi, les policies federal i estatal van atacar Atenco. Arran de l'assalt policial, van morir dues persones, es van cursar 26 denúncies d'abusos se-

El Congrés està dividit i, per tant, el PRI no ho tindrà fàcil per aprovar les reformes que es proposa impulsar

xuals per part d'agents, es van practicar 200 detencions i diverses activistes van ser deportades, entre elles, algunes catalanes. Irònicament, en uns comicis esquitxats pel frau i la coacció en el vot, el PRI ha guanyat l'alcaldia del poble.

Tot i que el sentit del carrer és que Peña Nieto ja és president mal-



grat les impugnacions, probablement serà un dels candidats més impopulars i amb el prestigi més tocat de tota la història que estarà arribat a Los Pinos. El Congrés està dividit i, per tant, el PRI no ho tindrà fàcil per aprovar les reformes que es proposa impulsar. D'altra banda, al carrer, compta amb la resistència fèrria i la capacitat de protesta del moviment Yo soy 132 i de l'oposició de López Obrador. Enmig d'aquest ambient crispat, part de la societat també espera el retorn de la cara més fosca d'altres temps: la repressió i la censura.

ACTA i víctimes

Mentre la ressaca electoral es perllonga a les rodes de premsa, acusacions i entrevistes dels protagonistes electorals, el govern federal de Felipe Calderón ha dut a terme dues maniobres que atempten directament contra els drets humans i la llibertat d'informació. La primera ha estat la signatura recent de l'ACTA (Acord Comercial Anti-Falsificació) amb el Japó, un tractat redactat per les grans companyies del cinema i la indústria de la música nord-americana per continuar la seva croada antipirateria.

Amb aquest acord, el govern mexicà tindrà més facultats per investigar usuàries a la xarxa, multar econòmicament o amb presó les cibernetes que descarreguin o comparteixin continguts "protegits" i, en definitiva, tancar comptes o actuar contra les persones que violen una de les lleis internacionals per protegir la propietat intel·lectual més estrictes i absurdes. Cal remarcar que el Parlament Europeu la va desestimar fa unes setmanes i que, tot i que el Congrés de Mèxic encara no l'ha votada, algunes analistes ja veuen l'ACTA com una moneda de canvi en el joc de prebendes entre senadors i congressistes mexicans.

Enmig d'aquest ambient crispat, part de la societat també espera el retorn de la cara més fosca d'altres temps: la repressió i la censura

L'altra gerra d'aigua freda ha estat el veto que ha aplicat l'executiu federal a la llei de víctimes, reclamada i impulsada pel Moviment per la Pau amb Justícia i Dignitat, encapçalat pel poeta Javier Sicilia. Segons el titular de la secretaria de Governació, la llei té "inconsistències constitucionals" i, si fos aprovada, les entitats federatives no podrien oferir atenció a les víctimes. Durant aquests últims sis anys de la guerra contra el narcotràfic encetada pel president Calderón, més de 60.000 persones han estat assassinades sense que el govern hi parés atenció. A aquest monstruós victimari que no para d'augmentar cada dia, cal afegir-hi, des de la setmana passada, la mort de dos comuneros del poble de Cherán a mans del crim organitzat i els llenyataires furtius.



BOLÍVIA • L'APROVACIÓ DELS ESTATUTS DE CHARAGUA ÉS UN PAS MÉS CAP A LA RECONSTITUCIÓ DE LA NACIÓ GUARANÍ

Charagua Iyambae, una autonomia indígena en construcció

Pere Morell i Torra
Charagua

“L’**autonomia** seria com quan un deixa la casa on va néixer, els seus pares, se’n va viure amb la seva esposa i forma la seva pròpia família. Volem viure del nostre propi esforç, prendre les nostres decisions, projectar-nos al futur. Ser lliures, no tenir amos, això és *iyambae* per nosaltres”. Avilio Vaca, sota l’ombra d’un gran arbre al pati del seu ranxo, reflexiona sobre la lluita per l’autodeterminació del poble guaraní. Tot xuclant herba mate, recorda la seva llarga trajectòria a l’Assemblea del Poble Guaraní (APG), una organització que, des de la seva fundació el 1987, articula centenars de comunitats guaranís bolivianes en una estructura política unitària i, a la vegada, horitzontal i descentralitzada.

El sistema de partits serà substituït per una nova institucionalitat basada en formes organitzatives comunals guaranís

L’APG defensa els interessos del poble guaraní davant l’Estat i també actua com un agent paral·lel a aquest Estat. A través dels seus propis *mburuvicha* (dirigents) elegits a les assemblees comunals i d’una estructura territorial que agrupa les comunitats en 26 *capitanías*, actualment, l’APG és una de les organitzacions indígenes més sòlides de l’Orient bolivian. En poques dècades, ha estat capaç -amb reivindicacions com ara la titulació col·lectiva de terres- de rearticular políticament i territorialment un poble que es trobava dispers arran dels efectes perniciosos de la colonització de la zona del Chaco bolivian. Un espai sotmès, fins fa molt poc, a un règim d’acumulació capi-



Els estatuts que regiran la futura Autonomia Guaraní Charagua Iyambae es van aprovar el 17 de juny

talista en mans dels patrons *karaí* (blancs) i amb mà d’obra esclava i captiva en latifundis dedicats a la producció agrícola intensiva i la cria de bestiar boví.

Don Avilio atura el ritme del relat en un període especialment rellevant per explicar-nos que, el 2006, va viatjar a Sucre, seu de l’Assemblea Constituent que havia de “refundar” el país. Agraïx al que “està allà a d’alt”, i també al seu poble, haver estat elegit constituent. Avilio Vaca va ser l’únic representant guaraní a l’Assemblea Constituent. El mandat guaraní era clar: autonomia indígena i reversió dels grans latifundis. Les negociacions polítiques, però, sovint impliquen sacrificis i els objectius només es van aconseguir parcialment. Va caldre que l’APG convoqués protestes i bloqueigs de carreteres perquè, finalment, l’autonomia indígena -amb certes limitacions- fos reconeguda constitucionalment. “És un petit pas -considera Avilio-, però estem apuntant més amunt; cap a una autodeterminació, cap a la reconstitució com a nació”.

Charagua, de municipi a autonomia indígena

Actualment, Avilio és una de les 59 persones membres de l’Assemblea Guaraní de Charagua, òrgan integrat per representants guaranís de les diverses comunitats rurals de Charagua, persones escollides segons els usos i els costums i encarregades de redactar els estatuts que regiran la futura Autonomia Guaraní Charagua Iyambae, el nom escollit per la que serà -si s’aconsegueixen superar els múltiples requisits legals exigits per l’Estat- la primera autonomia guaraní de l’Estat plurinacional de Bolívia. “Si bé -diu Avilio- la tasca no es pot comparar amb la magnitud de redactar una constitució, no ha estat un procés gens fàcil”. “Charagua és com Bolívia, però amb petit”, conclou.

Efectivament, la complexitat i la diversitat cultural de Charagua és considerable. Si bé els pobles guaranís són majoritaris a les comunitats rurals i al total del municipi, hi ha grups importants de població *karaí* al nucli urbà. És

l’elit política i econòmica tradicional, que no està disposada a cedir poder a uns pobles indígenes que, fins no fa pas tant, eren els seus peons i que, encara avui, pateixen l’estigmatització i el racisme. Això sense comptar amb la presència creixent de mennonites al territori, un grup anabaptista radical d’origen centre-europeu que acaupa gran quantitat de terres i que exerceix una autonomia *de facto* a les seves pròpies colònies. L’alcalde i els regidors de la municipalitat també estan obertament en contra del procés, ja que l’entrada en vigor de l’autonomia implicarà l’extinció del municipi i les seves institucions, considerades “coloniales” i alienes per la població guaraní.

L’alcalde, els regidors i el sistema de partits seran substituïts per una nova institucionalitat basada en formes organitzatives comunals guaranís, en el marc d’una concepció de desenvolupament propi: la recerca del *yaiko kavi pàve* (per a viure bé), un desenvolupament harmònic no depredador eri-

git com a alternativa local al desenvolupament capitalista. El *Nemboati Guasu*, una gran assemblea formada a partir de petites assemblees, serà l’òrgan de decisió col·lectiva de l’autonomia, l’encarregat de fiscalitzar un executiu col·legiat i rotatiu que, en consonància amb les concepcions d’autoritat i poder guaraní, no tindrà un cap visible separat de la resta de la societat com podria ser la figura d’alcalde.

El camí cap a l’autonomia no ha estat fàcil. La població guaraní de Charagua n’és ben conscient. El 17 de juny, després d’una sessió de dos dies consecutius, es van aprovar solemnement els estatuts. Ni Avilio ni pràcticament cap de les persones assembleistes presents van poder evitar les llàgrimes. Les paraules “sacrifici” i “compromís” -síntesi de l’esforç de més de dos anys de feina a l’Assemblea, sense remuneració i desplaçant-se durant dies sencers lluny de les seves comunitats- van ser les més repetides.

El ‘Ñemboati Guasu’, una gran assemblea formada a partir de petites assemblees, serà l’òrgan de decisió col·lectiva de l’autonomia

Però encara queda camí per recórrer. Actualment, els estatuts es troben al Tribunal Constitucional Plurinacional i, a finals d’any, se celebrarà un segon referèndum d’aprovació que es preveu disputat. En una Bolívia convulsiona, on bona part dels pobles indígenes mostren obertament la seva decepció cap al procés de canvi; casos com els de Charagua, lluny dels focus mediàtics, obren espais d’esperança -per bé que fràgils- per la consolidació dels drets col·lectius dels pobles indígenes.



, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

“Ens hem de realitzar amb amor!”

Amparo Sánchez torna amb tota la seva força interior i ens parla del seu nou treball ‘Alma de cantaora’

“Don dinero, poderoso caballero/ eres un pez gordo, esclavo de tu oro/ puto amo de tu tesoro/ estás tranquilo, la justicia está contigo/ nunca fue lo mismo para ricos que para pobres. Hacer dinero...”. Era l'any 1997 i el grup Amparanoia va irrompre amb força amb aquesta cançó, “Hacer dinero” (*El poder de Machin*); actualment, podríem dir que seria una bona banda sonora per al 2012. Després de més de mil concerts i set àlbums, el 2007, Amparo Sánchez -la veu i ànima del grup- va decidir continuar la seva carrera en solitari. A partir d'aquí, el seu primer disc, *Tucson-Habana* (2008), on explora diverses musicalitats i, sobretot, ens mostra qui és l'Amparo amb lletres intimistes i plenes de vida. Ara, ha estrenat un nou *single* titulat *Alma de cantaora*, que serà la base -i també el nom- del proper disc, que veurà la llum el 24 de setembre de 2012. Abans, però, hem parlat una mica amb ella sobre aquest nou projecte.



PROPAGANDA PEL FET

Anna Pujol Reig
expressions@setmanaridirecta.info

Què significa per tu el teu nou àlbum *Alma de cantaora*?

Ara, l'àlbum és el centre dels meus dies fins que no el tinguem acabat. Feia molt de temps que tenia ganes de gravar nous temes en acústic i, a partir d'unes primeres gravacions, tot va començar a agafar forma. Estem acabant de treballar a l'estudi, fent el disseny del CD, el vídeo... És a dir, estic completament immersa en *Alma de cantaora*.

Entre les teves influències, apuntes grans artistes i dones com Billie Holliday, Chavela Vargas o Nina Simone. Amb quina cantant t'identifiques en aquest nou àlbum?

Un trio magnífic!!! Vaig buscant el meu propi segell personal. De fet, espero que la gent ho pugui apreciar en aquest projecte més íntim... Però les admiro totes tres de la mateixa manera i em sento molt influenciada per elles.

Aquest àlbum s'editarà entre Europa, Amèrica, Austràlia i el Japó. Com creus que serà l'acollida del públic en aquests dos darrers països?

Mai no he estat al Japó, però ens hi han convidat força vegades i, ara, amb la sortida d'aquest nou àlbum, hi ha més possibilitats d'arribar-hi, per fi. Tocarem a Austràlia, al Festival Womad 2013; hem d'esperar a veure la reacció del públic allà i si és possible saltar al Japó!!

Quina cançó recomanes del nou disc?

Aquesta pregunta és molt difícil!!! Però, si comenceu amb el senzill *Alma de cantaora* i us agrada... la cosa va per aquí!!!

A Tucson-Habana, el primer treball en solitari, vas treballar amb el duo Calexico. Amb qui comptes en aquest nou projecte?

Tinc diversos invitats, però vull deixar-ho en misteri fins que surti el disc... (riu)... Només avanço a Paskual Muerto, un cantautor de Múrcia que em va conquistar amb la seva veu i les seves cançons. Al nou disc cantem un tema seu junts que us encantarà!!

“M’ho passo molt bé amb el format de duo acústic, parlant amb el públic i cantant a distàncies curtes; és molt emocionant”

A Tucson-Habana, també hi ha un duo amb Omara Portuondo, vocalista de Buena Vista Social Club; què significa per tu cantar al costat d'aquesta llegenda viva?
Va ser un somni fet realitat, tot

un luxe i un regal de la vida; encara ara, quan sento el tema en alguna ràdio o algun lloc, em dic a mi mateixa: “Si és la teva veu cantant amb Omara Portuondo!!!” Crec que encara no en sóc conscient (riu).

Si definies Tucson-Habana amb les paraules desert i frontera, Alma de cantaora és...

La mirada interior i l'escalfor d'allò senzill.

Després de fer mil concerts i gires arreu, publicar set àlbums i marcar una generació amb cançons com “Hacer dinero”, “Buen rollito” o “Desperado”, és inevitable demanar-te: on ha quedat Amparanoia?

Amparanoia ha estat un projecte que m'ha ocupat uns anys meravellosos, però, inevitablement, en el meu desenvolupament personal com a cantant i compositora, he d'anar investigant i creixent; no podia quedar-me cantant sempre els mateixos temes. I estic contenta d'haver tancat aquesta etapa i de fer el que faig ara; els meus propis temes, temes per altres, producció de grups i més temps per mi i, sobretot, per la meua família.

A Amparanoia, hi havia una Amparo més electrizant, més punyent. En la teua nova etapa en solitari, com et definiries?
M'ho passo molt bé amb el format de duo acústic, parlant amb el públic i cantant a distàncies curtes; és molt emocionant. Amb

la banda, hi ha una altra energia i una altra manera d'interpretar el repertori, interactuant amb el públic i compartint la fusió dels instruments.

“Mientras que la mujer era considerada igualita que el hombre, nunca se envenenó la tierra”

L'evolució cap a l'acústic, la introspecció i, en definitiva, l'exploració dels sentiments ha estat un camí marcat per la via musical o per la personal?

Crec que per les dues, tant per la musical com per la personal, ja no escolto la mateixa música ni escric els mateixos temes que fa vint anys. I la meua veu també ha evolucionat, ara és més reposada i càlida.

A les teves cançons, sempre hi ha un lloc privilegiat per totes les dones. Com veus la nostra lluita en aquests moments?

Com a dona que sóc, escric i penso molt en el món de la dona. Veig moltes dones als concerts i també són moltes les que se m'acosten després i comparteixen confidències i projectes. No dic

que no hi hagi homes que escolten la meua música, n'hi ha molts, però jo intento enviar força a tots i totes amb les cançons. Com diu l'àvia Margarita a la cançó “Alma de cantaora”: “*Mientras que la mujer era considerada igualita que el hombre, nunca se envenenó la tierra*”.

L'amor és un dels grans eixos de les teves lletres. On ha quedat l'amor en aquests moments tant durs i crítics?

L'amor és l'únic que ens pot salvar. En aquests moments difícils veiem realment que allò més important és quan milers de persones surten al carrer a rebre els miners, quan s'aconsegueixen aturar els desallotjaments amb el suport popular... cuidar, que et cuidin, donar i rebre amor; ens hem de realitzar amb amor!!

Quan et tornarem a veure en directe?

Tinc alguns concerts en acústic combinats amb la gravació aquest estiu, però la gira de presentació començarà a l'octubre, amb la sortida de l'àlbum.

+INFO

El 24 de setembre surt el nou disc *Alma de cantaora*
La gira serà a l'octubre
FACEBOOK: www.facebook.com/amparosanchez17

LIBRES

La veu de la guerra a Sarajevo

El periodista bosnià Slobodan Minic ha publicat un llibre on explica l'infern que es va viure durant el setge a la capital de Bòsnia

Anna Pujol Reig
expressions@setmanaridirecta.info

De la meva infantesa, tinc el record de dues guerres; moltes persones hem estat contemporànies de la Guerra del Golf i la Guerra dels Balcans. Precisament, l'11 de juliol de 2012 es van celebrar els disset anys de la massacre de Srebrenica, que es va perpetrar davant la mirada passiva de tota la comunitat internacional. Per intentar entendre i, sobretot, llegir de primera mà com ho va viure la població de la capital bosniana, Icaria Editorial ha publicat el llibre *Bienvenido a Sarajevo, hermano*.

El text és un relat explicat en primera persona pel periodista Slobodan (Boban) Minic, que va estar retransmetent sense parar (de vegades durant 48 hores) des de Radio Sarajevo durant el setge que va viure la ciutat. És un relat encisador, encara que sembli dur posar aquest adjectiu a un llibre que ens transmet tristor i -sobretot- ràbia, perquè els civils van patir un autèntic calvari. Però Minic -amb una narració àgil i distreta- ens explica, a la seva manera i sense agafar mai el conflicte com a punt de partida,



Durant el vintè aniversari de l'inici del conflicte, la ciutat de Sarajevo va recordar les veïnes mortes durant la guerra amb 11.541 cadifres buides

tot el que van viure les seves companyes, familiars i amistats durant aquest temps. El mateix escriptor comenta que el llibre esdevé una tomba pels seus records i una enciclopèdia de les seves difuntes.

Sarajevo: presó i cementiri

El llibre comença amb una petita introducció històrica sobre la zona dels Balcans i sobre Bòsnia. Ens parla de la Sarajevo d'abans de la guerra, on l'equilibri cultural era un fet molt abans que arribés el concepte de multiculturalitat. En la descripció de la ciutat, explica que era un espai on podies veure una mesquita, una catedral, una església ortodoxa i una sinagoga convivint en completa harmonia. Slobodan Minic transmet amb claredat i serenor què va suposar el setge a la seva ciutat, que es va convertir en el camp de concentració més gran del món durant 40 mesos. Parla de les traïcions entre amics, com el cas del director de cine Emir Kusturika i el famós músic Goran Bregovic -ambdós coneguts del periodista-, que es van situar al cantó de Milosevic, tot i veure i viure en primera persona les seves atrocitats. De mica en mica, el retrat de la ciutat esplendorosa i cosmopolita es va transformant en una fotografia esperpèntica de lluita

diària per la supervivència. No hi havia menjar ni aigua ni gas per poder-se escalfar a l'hivern; les màfies, les forces militars i policies corruptes van començar a operar amb l'ajuda humanitària que rebia la ciutat, gràcies a la mala regulació dels permisos de sortida i entrada, mentre la comunitat internacional s'ho mirava, passiva. Però un dels punts més esfereïdors és el paper dels dels francitadors -una figura completament inhumana-, que, només a Sarajevo, entre l'abril de 1992 i l'agost de 1994, van matar 3.798 persones, la majoria de les quals eren població civil escollida a l'atzar.

Sense paraules

Quan van comunicar a Slobodan Minic que, per culpa de la desnutrició, el fred i les males condicions, perdria la veu si continuava retransmetent, es va donar per vençut. Com ell mateix explica: "El soldat s'havia quedat sense la seva única arma. La batalla havia acabat. L'única alternativa que em quedava -i m'horroritzava- era canviar el micròfon pel fusell i les meves paraules per bales". Per desgràcia, en llegir aquest llibre, t'adones que el genocidi de Srebrenica només va ser una de les mil barbàries que es van cometre contra la població.



Bienvenido a Sarajevo, hermano

Slobodan (Boban) Minic
Icaria Editorial, 2012
248 pàgines

DVD



Red: debieron decir la verdad

(Versus, 2008) Director: Trygve Allister Diesen, Lucky McKee. Guionista: Stephen Susco, sobre una novel·la de Jack Ketchum. Durada: 98 minuts

La inèdita *Red* arriba al mercat estatal amb quatre anys de retard i un cert aire de producció maleïda. El seu rodatge agitat (amb substitució de director inclosa) dificulta que el film projecti una visió personal, però, malgrat tot, el resultat sembla sòlid, amb un enfocament poc complaent emfasitzat per una posada en escena crua i sense artificis. Tres joves maten

el gos d'un home vidu i aquest personatge crepuscular, amb ressons dels herois íntegres del western clàssic, introdueix una dimensió ètica en la ficció: el que podria haver estat una història de venjança es converteix en una cerca de justícia frustrant i melancòlica, que duu a adherir una crítica clara al poder dels diners i a la impunitat de les elits. IGNASI FRANCH

DVD



A pleno Sol

(Avalon, 1960) Director: René Clement. Guionista: Paul Gégau, sobre una novel·la de Patricia Highsmith. Durada: 115 minuts

En ple esclat dels nous cinemes d'arreu del món, un veterà com René Clement va convertir *El talento de mister Ripley* de Patricia Highsmith en un excel·lent thriller a l'europea. El francès no va perdre de vista un cert realisme, però intensifica la narració a cop de vigorosos treballs de càmera en mà... i d'un muntatge abrupte que evoca l'agitació

d'una certa *dolce vita*. Tom Ripley ha rebut l'encàrrec de fer tornar a casa a un jove hereu que viatja de manera desvagada per Europa. La conducta activa de Phillippe atia el ressentiment social de Ripley, que comença a conspirar per apropiarse de la seva fortuna. El resultat és molt estimulante, tot i que un final discutible va incomodar l'autora de la novel·la. I. F.

DVD



Gasland

(Avalon, 2010) Director i guionista: Josh Fox. Gènere: Documental. Durada: 107 minuts

Gasland és un exemple d'aquest cinema nord-americà que no projecta una hostilitat innata vers les institucions públiques, sinó que mostra frustració pel seu mal funcionament. Aquest reportatge vivencial explica la tragèdia ecològica causada per la creació descontrolada de pous de gas natural als EUA. El realitzador Josh Fox va agafar el cotxe per

veure els efectes que podria tenir la cessió del subsòl de la seva propietat i el panorama és desolador: neuropaties provocades per la inhalació de tòxics, rierols que bombollegen per la contaminació de gas i aigua de l'aixeta inflamable. Més trista que sorgeguera, la pel·lícula evidencia que cal prohibir una tècnica, la fractura hidràulica, que ara es vol emprar al País Basc. I. F.

salut # memòria històrica # antropologia # periodisme # contracultura # ecologia
economia # colonialisme # migracions # lluita armada # alliberament nacional #
anarquisme # control social # cultura lliure # moviments socials

www.viruslibreria.net

Més de 20 anys de cultura crítica ara a la xarxa

editorial · distribuïdora · llibreria web
www.viruseditorial.net | www.viruslibreria.net | info@viruseditorial.net

editorial
virus

expressions

MÚSICA

Petit Burg Festival: muntanya, natura i bona música

Una mostra de petit format que pretén ser un punt de trobada entre artistes i públic espectador i un dels referents en la programació cultural pirinenca d'aquest estiu

Carles Guirado
expressions@setmanaridirecta.info

La Caseta de la Coma de Burg i l'Ampli organitzen, els dies 20 i 21 de juliol, el Petit Burg Festival'12 (PBF'12). Aquesta mostra íntima i propera neix amb la voluntat de connectar professionals de l'espectacle i visitants, que podran compartir i intercanviar experiències i inquietuds en un ambient tranquil i distès; lluny de les aglomeracions dels grans concerts i festivals. La primera edició de l'esdeveniment és una aposta ferma i decidida per apropar la cultura a les comarques de l'Alt Pirineu. El sorgiment d'aquest festival de música i molts d'altres arreu del territori s'inscriu en un corrent emergent de descentralització de la cultura, que pretén reivindicar (i demostrar que és possible) una programació cultural més enllà dels entorns urbans.

El festival comptarà amb artistes de primera línia de l'escena pop catalana, que ompliran la Coma de Burg de sons intimistes i calidesa musical amb un total de sis concerts en format acústic.



Petit Burg Festival

www.lampli.com/pbf2012
La Caseta de la Coma de Burg:
www.laccb.cat
L'Ampli: www.lampli.com



Poble de Burg on s'ubica la Caseta de la Coma, amb les muntanyes del Parc Nacional d'Aiguestortes i Estany de Sant Maurici al fons

El divendres 20 de juliol, el grup Inspira (formació del guitarrista Jordi Launza), Maria Coma i Refree (la banda unipersonal del barceloní Raúl Fernández) obriran el festival. La segona nit del PBF'12, Ferran Palau presentarà el seu projecte musical en solitari, seguit dels Anímic -grup del qual també és membre-, que actuaran en format reduït, amb una part dels seus components. El darrer concert del festival anirà a càrrec de l'eclecticisme musical de Joan Colomo. Tot plegat, un cartell de luxe per donar el tret de sortida a aquest nou festival.

La Caseta de la Coma de Burg, un projecte lligat al territori
El PBF'12 es farà a la Caseta de la Coma de Burg (CCB), un espai de dansa, cuina i espectacles situat al poble de Burg (Pallars Sobirà). Es tracta d'un projecte cultural en creixement, molt lligat al territori i amb voluntat de dinamitzar la zona amb noves propostes de desenvolupament local. Actualment, l'associació D'AgroS gestiona el projecte, que compta amb tres branques diferenciades que estan en constant interacció per poder oferir una proposta cultural sòlida i d'arrel.

Una de les branques és l'espai dansBurg, un centre de creació al servei de la dansa i les arts escèniques en general. Allà, artistes i diferents col·lectius poden organitzar residències de treball per donar forma als seus espectacles i també s'ofereixen cursos i tallers relacionats amb les arts escèniques. L'Espai Tomata és la branca gastronòmica del projecte; un restaurant on es pot tastar una cuina paguesa, de proximitat -enguany han rebut la distinció de restaurant km 0 o *slowfood*- i ecològica, sorgit de la ferma convicció de la importància que tenen, en els temps que corren, la conservació de la cultura culinària tradicional, la recuperació i la (re)valoració de la pagesia i la necessitat de gaudir d'una alimentació saludable i amb productes locals. Com a tercera part del projecte, hi ha el Cabaret Xino-xano, la proposta de la CCB per difondre les arts escèniques al Pallars Sobirà i el Pirineu a través de concerts, teatre, dansa i espectacles ben diversos. El resultat és un projecte viu que es reinventa a cada moment i que pretén esdevenir un lloc de trobada i de conscienciació al voltant de la cuina, la dansa i l'espectacle.

MÚSICA

Dr. Calypso, la torna sincopada

La coneguda banda de ska anticipa el seu dotzè treball mitjançant un vinil amb tres temes

Alex Romaguera
expressions@setmanaridirecta.info

Res no ha canviat en els Dr. Calypso. Des de l'aparició del grup, fa 23 anys, la formació barcelonina de ska-reggae s'ha mantingut dalt dels escenaris pràcticament sense cap parèntesi obligat. Durant aquest temps, el seu estil a cavall del *Two Tone* anglès i el ball sorgit a les aigües del Carib ha seduït el públic amant dels ritmes jamaicans, però també la gent que aprecia l'exquisidesa artística. A les portes de l'estiu i després d'un llarg silenci discogràfic, la banda veterana ens torna a obsequiar amb un treball que anticipa el dotzè àlbum de la seva carrera musical. El preàmbul del nou disc inclou, en format vinil, tres peces representatives de l'eclecticisme i el preciosisme sonor que distingeix el grup nascut al barri del Poblenou a la fi dels anys 80. Un estil inconfusible que barreja totes les tonalitats del ritme sincopat, des dels clàssics jamaicans fins als enèrgics anglosaxons, amb pinzellades d'àcid-jazz, soul i altres dialectes emanats de la música negra.

Així, sota el títol *Endavant*, l'EP comença amb l'intèpid "L'home enigmàtic", un *power ska* on el joc de guitarres i d'un Hammond espremunt al màxim ens evoca el paisatge de contrastos que ofereix la barriada industrial barcelonina, també coneguda com el Manchester català. Al pur estil dels The Madness, Dr. Calypso ens demostren, una vegada més, la frescor i l'empelt irreverent que no han abandonat amb el pas dels anys.

Acte seguit, el vinil s'atura a "La sirena del Taulat", relat d'una sirena que amaga els seus encants a la rodalia del carrer Taulat. Sota un aire *calypso*



Endavant

Propaganda pel Fet
www.myspace.com/doctor-calypso

amenitzat per Joan Garriga (abans Dusmigué i actual vocalista de La Troba Kung-Fú), la peça ens mostra l'ofici dels deus components a l'hora de combinar la rumba i els sons llatins amb el ball conreat a les platges del Carib. Un treball d'acoblament permanent, pel qual els Dr. Calypso mai no han seguit un esquema prefixat. Només el modelatge de cada proposta els ha permès cuinar una partitura inigualable.

El disc, part d'un llarg durada que veurà la llum a la fi d'any, es completa amb la melodia més emotiva de la triada. Amb el mateix nom que el vinil, "Endavant" narra el desig de lluitar unides contra les injustícies a ritme de *rock-steady*. Sentiments propulsats per un *corus* col·lectiu, mitjançant el qual els Dr. Calypso criden a la resistència com a antídoto a l'actual crisi capitalista. Una idea que el grup del Poblenou no ha deixat de transmetre en els seus anteriors repertoris, senyal del seu compromís amb l'antifeixisme, el mestissatge i la solidaritat. *Endavant* vol ser un tast d'aquesta proposta plena de calidesa, energia i rebel·lió popular.



LIBRES

Diverses editorials creen una plataforma per difondre el llibre polític

Agrupades en el nou portal d'Internet contrabandos.org, aposten per millorar la coordinació entre elles i difondre conjuntament el debat crític a la societat.



A part del portal d'Internet la coordinació pot servir per organitzar col·loquis conjunts o compartir el fons a les fires de llibres

Alex Vila
expressions@setmanaridirecta.info

De moment, el més concret que en podem dir és la creació d'un portal a la xarxa per difondre les novetats editorials. Es diu contrabandos.org i hi podem trobar tant les novetats editorials com entrevistes i altres materials complementaris. Ara, caldrà esperar que passi l'estiu per veure en què més es concreta aquesta plataforma i si la iniciativa dona bons resultats en relació a la difusió dels llibres de crítica i de propostes polítiques, sempre des de l'esquerra i amb l'objectiu de fomentar el debat entre les editores i el públic lector. De moment, l'agrupació està integrada per editorials de diferent grandària i experiència, però que tenen en comú la vocació d'ofrir materials per a la transformació social. En formen part editorials que ja són força conegudes –com Icaria, Txalaparta, o la històrica El Viejo Topo– i editorials més petites i recents, com La Oveja Roja. També hi són Need, Octaedro, Laertes, Ediciones del Oriente y del Mediterráneo, Libros en Acción (de l'organització Ecologistas en Acción) i les publicacions d'àmbit social de la Universitat Autònoma de

Bellaterra, o altres editorials de l'àmbit educatiu universitari com Gedisa. Sembla que, finalment, Sequitur també en formarà part.

Segons expliquen, l'associació crearà un fons comú de llibres d'àmbit polític per difondre'ls conjuntament, anar a les fires conegudes i, potser, organitzar-ne a ciutats que no siguin Madrid o Barcelona. També

L'agrupació està integrada per editorials que tenen en comú la vocació d'ofrir materials per a la transformació social

servirà per fer una llista de difusió conjunta i iniciar la publicació d'una revista mensual gratuïta on poder publicar les novetats. L'associació que ha activat el portal té previst organitzar presentacions de llibres, col·loquis i altres actes per acostar les lectores i el debat polític a les idees que les edito-

res porten al paper. Per Miguel Riera, de l'editorial El viejo topo: "El que ens interessa més és la intervenció a l'exterior, dinamitzar el debat entre la societat". I aquest també és l'argument principal que exposa Joan Carbonell, de l'editorial Icaria: "Com que la nostra vocació i el nostre compromís és incidir en la societat, volem generar més continguts que aportin una visió crítica". Els canvis profunds que està vivint la indústria editorial amb l'aparició dels llibres electrònics van ser el punt de partida per crear aquesta plataforma. Segons Carbonell: "D'una part, hi ha aquesta nova situació de les editorials i, també, el fet que ara hi ha molts més temes que envolten el llibre, que poden generar més debat". Amb aquesta aposta que ha de fer compatible la trajectòria i el catàleg de cada editorial amb una coordinació que defugui la simple economia de la competència, es volen enfortir visions més transversals, ja que, de fet, moltes de les obres publicades per aquestes editorials poden oferir visions complementàries d'un mateix tema. Caldrà esperar a principis del curs vinent per assistir a les presentacions d'aquesta plataforma que es faran a Madrid i a Barcelona.

ZONA LLIURE

COSSOS I SEXUALITATS

Educació sexual i diversitat cultural



Maria Olivella
Col·lectiu Nahia

Encara que l'educació sexual és una eina molt important per millorar els drets sexuals i reproductius de la població, de vegades, tendim a fer-ne un ús acrític, sense considerar que hi ha diferents maneres de transmetre l'educació sexual i que aquestes diferents maneres han d'estar adaptades a les necessitats de les persones que reben la informació.

Així doncs, és important recordar que la sexualitat és un terreny que està envoltat de moltes normes i codis culturals i, per tant, hi ha múltiples interpretacions i enfocaments de la sexualitat. Tenim en compte la diversitat cultural i les diferents maneres d'entendre la sexualitat quan fem educació sexual?

Posem com a exemple el que em comentava una amiga de Kenya. Ella està estudiant a Anglaterra i no para de sorprendre's quan els grups feministes o companyes de la universitat parlen del dret al propi cos en relació a la sexualitat i a la salut reproductiva. En el seu context, les decisions sobre la seva sexualitat i el seu cos es prenen en comunitat. Com diu ella: "El meu cos és de la meua comunitat". Per tant, segons ella, la idea del dret al propi cos és complicada d'entendre en el seu context.

O posem com a exemple una situació en què em vaig trobar quan estava impartint un taller de sexualitat a un grup de noies joves amb molta diversitat cultural. En aquella

situació, les assistents al taller debatien sobre l'himen i sobre la idea de virginitat. Clarament, hi havia discursos sobre la forma de l'himen i sobre la idea de virginitat que eren incompatibles entre si. Com s'ha de negociar la convivència d'aquestes narratives?

En aquest segon exemple, aquella confrontació de narratives va ser l'espurna que va encendre una discussió més forta, que es va traslladar al terreny racial. Aquella situació va fer que em preguntés si, en el terreny dels discursos sobre sexualitat, també hi trobem inserides relacions de poder.

De fet, per Foucault, la imposició de discursos sobre sexualitat és un dels instruments de poder més clars de l'Estat modern. Si prenem com a vàlida aquesta assumpció, significa que la informació sobre sexualitat es troba impregnada de relacions de poder i que les dues anècdotes presentades poden ser interpretades en aquests termes.

Com a conclusió, doncs, és important recordar que, quan fem educació sexual, hem de tenir en compte que hi ha diferents maneres d'entendre la sexualitat i diversos codis culturals per parlar-ne. El repte és que la negociació entre les diferents narratives sobre sexualitat no reproduïxi relacions de poder existents. O, en paraules més simples, que quan fem afirmacions sobre sexualitat no estiguem privilegiant exclusivament certs discursos.

PER A MÉS INFORMACIÓ:
www.somnahia.net

, agenda directa

BARCELONA

Dimecres 18 de juliol

Presentació-debat:

'CT o la Cultura de la Transición'

19h Ateneu Popular de 9 Barris

C. Portlligat, 11-15.

De la mà de Guillem Martínez i altres autors del llibre, s'intentarà aclarir el paper exercit per la cultura oficial i suposadament progressista dels últims trenta anys a l'Estat espanyol. Els silencis que ofegaven totes les veus que sortien del discurs oficial, d'un període que va arrencar amb el final de la dictadura i que es perllonga fins als nostres dies.

Organitza: Ateneu Popular Nou Barris

Més informació:

<http://ateneugb.net>

Fotofresa

21:30h Can Basté

Passeig de Fabra i Puig, 274.

Enguany, hi haurà activitats més participatives i la solidaritat i l'intercanvi hi seran molt presents.

Mercat d'intercanvi de material fotogràfic. Es pot dur el material fotogràfic en desús i intercanviar-lo per algun altre que es necessiti.

Projecció de treballs de les alumnes del curs de *Street Photo*, conduït per Mingo Venero, de l'Espai Fotogràfic. Subhasta fotogràfica. Recaptació de suport al Premi Revela. Se subhastaran deu imatges de fotògrafs i fotògrafes relacionades amb l'Espai Fotogràfic per recollir finançament per al projecte REVELA.

Més informació:

www.canbaste.com

Exposició:

'La fam a la Banya d'Àfrica i al Sahel'

ooh Palau Robert (Sala Cotxeres)

Passeig de Gràcia, 107.

Alerta fam, prevenim-la! És el títol de l'exposició per conscienciar la societat sobre les causes i els greus problemes de malnutrició i inseguretat alimentària que afecten les regions de la Banya d'Àfrica i del Sahel.

Organitza: Comitè Català d'Ajut Humanitari d'Emergència

Jornades per l'alliberament de la terra

CLUA DE MEIÀ, LA NOGUERA, LLEIDA

20, 21 i 22 de juliol

Tercera edició d'aquesta trobada sorgida del desig de viure en estret contacte i equilibri amb el que ens envolta, ja siguin animals, muntanyes, arbres o persones. Plantegen desprendre's de les vestidures imposades pel sistema de dominació actual en les seves formes diverses (consumisme, politíca, heteronormativitat, diversió enllaunada, patriarcat, especisme, etc.) i córrer, per fi, despullades i lliures per aquest planeta. Sona idíl·lic, però, una vegada, algú va dir: "La utopia és el principi de tota millora i del disseny d'un futur millor"; així doncs, aposten per somniar. Somniar a relacionar-nos com a iguals amb qui tenim al voltant per decidir sobre les nostres vides; somniar en un lloc per viure, una tercera pell integrada a l'ecosistema i autosuficient energèticament; somniar, des que som petites, en aprendre allò que ens interessa a nosaltres i no el que la gent gran ens vol ensenyar; somniar en expressar la nostra sexualitat sense tabús ni imposicions, basant-nos en el respecte mutu i el plaer; somniar en un dia en què les diferents maneres de veure la realitat no siguin estigmatitzades i classificades com a malalties mentals, en què siguem capaces d'empatitzar amb totes elles; somniar en la destrucció del poder i totes les formes d'autoritat... els somnis es fan realitat vivint-los dia a dia i lluitant amb força per aconseguir-los.

Els eixos temàtics d'aquesta edició seran els següents:

Autosuficiència energètica: com viure sense necessitat d'Endesa, Repsols i Iberdrola.

Aprentatge al llarg de la vida: des del naixement a la vellesa, passant per la maternitat, la infantesa, la joventut i l'etapa adulta.

Alliberament mental i sexual: com despullar-nos de les etiquetes mèdiques i socials i descobrir-nos a nosaltres mateixes.

A més, hi haurà espai per a les distribuïdores anticomercials, actuacions per amenitzar les vetllades, activitats per la mainada, un menjar saborós i beguda vegana i ecològica per autogestionar la trobada.

Més info: <http://alliberamentterra.blogspot.com.es>

Dijous 19 de juliol

Presentació del primer informe

'Relacions militars Espanya-Israel: Absolutament insignificants?'

19h Llibreria Laie- Espai Cafè

C. Pau Claris, 85.

Aquest informe engega la campanya *Negocis Ocults*, que pretén analitzar i investigar els agents implicats i els beneficis que genera el negoci del comerç d'armes entre l'Estat espanyol i Israel i les conseqüències que té sobre la població palestina. També vol denunciar les pràctiques de l'Estat espanyol i pressionar els càrrecs polítics perquè respectin el codi de conducta establert per la Unió Europea i aturin la complicitat en la perpetuació del conflicte entre Palestina i Israel. L'acte serà conduït per Jordi Garrell, coordinador de la campanya *Negocis Ocults*, i el tècnic de desarmament de les Nacions Unides Albert Caramés.

Organitza: Coordinadora d'Entitats Amb Palestina al Cor i SCI Catalunya

Més informació:

www.negocisocults.org i @palestinalcor

#NegocisOcults

Dissabte 21 de juliol

Mercat de segona mà

De 17 a 23h a Ciutat Vella

C. Pintor Fortuny, 25.

Organitza: Twomarket

Més informació: info@twomarket.es

Divendres 21 de juliol

'Esperando el 26'

20h Casal Popular de Nou Barris 3VR

Passeig Urrutia, 125.

Hi haurà diferents tallers: *Elaborando Mojitos*, *Mariquitas Cubanas* i *Bailamos Codo a Codo*, iniciació de diferents nivells on s'ajudarà tothom a aprendre. També s'ha previst la projecció audiovisual de *Arte i Artistas en Cubas*, una exposició sobre el bloqueig a Cuba i diferents informacions sobre Los Cinco. Les persones que s'inscriguin poden portar un platet de *pinxos* per vendre a preus populars amb l'objectiu de col·laborar amb l'economia del casal. Organitza: Casal Popular de Nou Barris 3VoltesRevel

> CANVIAR • COMPARTIR • PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacta a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Se cedeix terreny de 500m2 aprox. per agro-cultiu al Baix Penedès. Condicions a convenir. cmompeat@yahoo.es

Al Contrainfos de La Tele.cat necessitem alguna persona per fer de community manager. contrainfos@latele.cat

La DIRECTA busca gent que la reparteixi o que vingui a etiquetar els dimecres al matí. A canvi, t'endús la teva gratuïta. Més informació: distribucio@setmanaridirecta.info

S'ofereixen cursos de tantra a canvi de cursos d'imatge i multimèdia: tantra@cursosdetantra.com

S'intercanvien classes de cant per qualsevol altre bé o servei: soniaratera@gmail.com

Projecte de joguines de fusta ecològiques busca compartir el projecte: www.ecofusteria.jimdo.com

> EL TEMPS

DIJOUS 19

Temperatures altes, però sense excessos. Els aires atlàntics frenaran els termòmetres al Pirineu. Ambient força assolellat.



DIVENDRES 20

La falca anticiclònica es retirarà cap al sud i afavorirà les tempestes de mitja tarda a zones de muntanya. A la resta, sol.



DISSABTE 21

Descens de temperatures al nord de Catalunya i Balears. A la nit, els núvols creixeran a la costa de Barcelona.



DIUMENGE 22

Els núvols a la costa central i el descens del termòmetre allunyan l'ambient estiuenc. Al País Valencià, sí que farà calor.



DILLUNS 23

Tot i que encara hi haurà núvols al matí, s'aniran trencant amb les hores. Temperatures en clara recuperació. Calor al migdia.



DIMARTS 24

L'anticicló tornarà amb força i el mercuri assolirà valors caniculars a l'interior. Els 35 graus seran habituals. Estiu de debò.



CALDES DE MONTBUI

Dissabte 21 de juliol

Primera festa d'estiu:

Escaldada

A partir de les 11h Parc de l'Estació
11h Cercavila popular pel poble
Inici a la plaça Font del Lleó, davant de l'Ajuntament.

11:30h Gimcana infantil

Parc de l'Estació

13:30h Taller Casteller

Qui s'atreveixi, podrà provar de pujar i tot!

14:30h Dinar popular (cal comprar el tiquet)

Menú: Amanida, arrossada, beguda i postres.

19h Gimcana adulta

21:30h Concerts i punxadiscos. Amb

Absenta, Com Vulguis i una petita sorpresa!

Hi haurà servei de barra amb begudes i entrepans durant la nit

Organitza: Castellans de Caldes de Montbui

Fins el 29 de juliol

Exposició fotogràfica 'Bell i xaruc'

Durant tot el dia al Centre, Ateneu

Democràtic i Progressista

C. Corredosos de Baix, 1.

Recorregut per espais i llocs abandonats on destaca la part més bella de la decadència

Organitza: El Centre, Ateneu Democràtic i Progressista

Més informació: <http://bellixaruc.webely.com/index.html> i <http://ateneuel-centre.blogspot.com/es/>

GRANOLLERS

Divendres 20 de juliol

Sessió Pilé on 45

21h Anònims, Menjars i Pensars

C. Ricomà, 57.

Es gaudirà de la presència de la convidada Eva Lussina, de Lleó, que és tota una experta en els millors sons mod: R&B, soul, ska... i estem segures que us farà ballar amb la seva col·lecció de vinils.

Organitza:

Anònims, Menjars i Pensars

Vint-i-setè Curs d'Estiu UIP Amèrica Llatina: Vells conflictes, noves sortides

SANT CUGAT DEL VALLÈS

Del 19 al 25 de juliol

Durant la darrera dècada, l'Amèrica Llatina ha viscut fenòmens molt interessants. D'una banda, han aparegut iniciatives polítiques que han tornat a posar l'impuls públic al centre de l'activitat política i, de l'altra, han emergit moviments socials i polítics que, des de l'autonomia, reclamen nous drets i una manera nova d'entendre la generació i la gestió de la riquesa a través del concepte de *bon viure* i no del consum. Això no vol dir que els conflictes i les tensions que sempre han estat presents al subcontinent hagin desaparegut, però sí que han adoptat unes dinàmiques i unes lògiques noves. Aquesta edició de la Universitat per la Pau pretén explorar aquests fenòmens, que, a més de donar-nos informació, poden suposar alternatives noves a la crisi. **Programa: Dijous 19:** Inauguració. **Divendres 20:** Nova Ciutadania, Nova política? **Dissabte 21:** Ecologia i recursos naturals. **Diumenge 22:** Diversitats: gèneres i ètnies. **Dilluns 23:** Economia i Treball. **Dimarts 24:** Militarisme i violència organitzada. **Dimecres 25:** Lluita contra la impunitat.



Més info: <http://www.universitatdelapau.org>

EL MORELL

Divendres 20 de juliol

Acte de presentació: 'Sabem què respirem?' Presentació de l'estudi sobre les emissions atmosfèriques de la petroquímica a la vall del Francolí
8:30h Sala Gran del Centre Cultural del Morell

C. La Coma, 2.

Estudi realitzat per la Universitat Politècnica de Catalunya. F. Xavier Roca, promotor de recerca i doctor en Enginyeria Industrial a la UPC; José Francisco Perales, investigador i doctor en Enginyeria Industrial a la UPC; Eva Gallego, investigadora a la UPC i doctora en Ciències Ambientals a la UAB.

Organitza: Plataforma Cel Net

EL PRAT DE LLOBREGAT

Dijous 19 de juliol

Cafeta solidària amb els miners en vaga indefinida
20h a l'ANTI

C. Martí i Julià, 8.

Passi de vídeos i fotografies de la marxa minera a Madrid. Es pot dur el *pintxo* solidari i els beneficis del sopar aniran destinats a la caixa de resistència minera.

Organitza: L'Anti

Cicle de Cinema: 'Esbudellem el Capitalisme'

21h Plaça Pau Casals

Passi del documental *La pesadilla de Darwin* (2004), de Huber Sauper. Les misèries de la globalització vistes a

través d'un desastre mediambiental i social. Col·loqui amb José García, membre de Depana. Hi haurà servei de barra durant l'acte.

Organitza: Esbudellem el Capitalisme

MONTBLANC

Dissabte 21 de juliol

Sanitat vegetal:

una visió de conjunt per entendre i gestionar els cultius d'horta

De 9 a 17h Xicòria

En el marc del Curs d'Agroecologia Pràctica, sessió a càrrec de Borja Camí.

Organitza: Associació Xicòria i GEPEC-EdC

Més informació: <http://xicoriamontblanc.blogspot.com>

SANT CUGAT

Dijous 19 de juliol

Cicle de cinema polític i social

22h Casino de la Floresta

C. del Casino, 27.

Passi de RAF: *Facció del Ejército Rojo*. *Der Baader Meinhof komplex*

(2008, Alemanya). Hi haurà pica-pica.

Organitza: CUP Sant Cugat

TORREDEMBARRA

Dissabte 21 de juliol

Conferència:

La pagesia a Torredembarra

A la Casona, seu del Patronat Municipal de Turisme de Torredembarra.

C. Rafael Campalans.

L'escriptor local Jordi Suñé serà l'encarregat de presentar el tema i fer participar el públic per recollir els seus records sobre aquesta Torredembarra desapareguda. El contingut de la conferència forma part d'un estudi de caire històric i etnogràfic que encara està en marxa. L'acte, que està organitzat per l'Associació de Propietaris dels Munts, comptarà amb el passi d'imatges antigues.

Organitza: Associació de Propietaris dels Munts

Més informació: <http://antropologiaimes.blogspot.com>

Vint-i-cinquena Jornada Assembleària de la Cooperativa Integral Catalana

LA BISBAL D'EMPORDÀ, GIRONA

Del 20 al 22 de juliol

Monogràfic: el model i les polítiques de salut de la CIC en el marc el sistema de Salut Pública Cooperativista (SPC). La salut com dret i bé públic. Polítiques de desenvolupament del model autogestionat de Salut Pública Cooperativista (SPC). Estratègies de transició i interacció amb el sistema mèdic hegemònic. Lloc: Ateneu llibertari Paqueta (Passeig Marimón Asprer, 16)



Més info: <https://cooperativa.ecoxarxes.cat/pg/pages/view/102656>

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

BARCELONA

21 de juliol

Cadena humana i sardinada per defensar el Port Vell

12h. Moll d'Espanya



. L'ENTREVISTA

Franklin López AUTOR DEL DOCUMENTAL 'END:CIV' (LA FI DE LA CIVILITZACIÓ)

“Hem de despoblar el món per poder sobreviure”

“El capitalisme és irreformable i només hi haurà un canvi significatiu quan es modifiqui la manera com opera el poder”. Així de concloent es manifesta Franklin López, periodista portoriqueny i activista dels moviments autònoms de Vancouver (Canadà). De la seva recerca en el terreny dels sistemes energètics, López n'ha extret el documental 'END:CIV' (la fi de la civilització), un reportatge on planteja la necessitat d'interrompre els fluxos del petroli i del carbó per evitar l'extinció del planeta i avançar cap a una societat més justa i ecològica.

Àlex Romaguera
indirecta@setmanaridirecta.info

Quan vas iniciar el treball documental?

El 2004 vaig conèixer un noi que adaptava vehicles amb dièsel perquè correguessin amb oli de fregir reciclat. Ell em va ensenyar un reportatge sobre la situació als suburbis que explica la capacitat finita dels recursos i que, de tots els que hi ha, el petroli és la sang que nodreix l'actual civilització industrial. Va ser aleshores quan vaig voler demostrar que, darrere del *peak oil*, hi ha una crisi del model econòmic dominant.

“La gran quantitat d'oferta tecnològica i de nous entreteniments no ens ha fet més feliços, ben al contrari”

Quin camí vas agafar?

Vaig aprofitar que es feia una conferència sobre combustibles a Nova York per escoltar Derrick Jensen. Em va sorprendre el seu discurs, que contrasta amb les propostes habituals d'instal·lar horts i plaques solars a les grans ciutats. Jensen parlava de l'impacte que provoca el poder militar sobre l'ecosistema i d'altres qüestions que em van servir per encarrilar el reportatge, que vaig enllestir el 2010.

Recentment, s'ha fet públic un informe segons el qual la catàstrofe de Fukushima va ser provo-



ROBERT BONET

cada per l'acció humana. El documental participa d'aquesta tesi?

Confirma que la lògica desenvolupista és la causa de la crisi econòmica, climàtica i ambiental actual. De fet, vaig ser al Japó per presentar el documental set mesos després de l'accident nuclear i, allà, vaig observar que els japonesos s'adonen dels perjudicis que té la civilització tecnològica industrial per a les seves vides. Una tercera part del país està infectada de radiació, que també ha contaminat el salmó i altres peixos que es pesquen a la costa del Pacífic i de Califòrnia. Moltes comunitats indígenes que depenen d'aquesta pesca n'estan resultant afectades, fet que confirma la dimensió global de la crisi.

Una d'elles és la comunitat Nuxalk, del Canadà, que s'enfronta a la tala d'arbres de les companyies extractives. És un cas paradigmàtic?

Allà, hi veus l'expansió, el militarisme i el colonialisme en estat pur. Els Nuxalk, després de sobreviure un atac planificat del virus de la verola, han subsistit gràcies a la caça, la pesca, la ramaderia i l'agricultura salvatge. Però, arran

de la tala d'arbres, les perforacions mineres i la pesca massiva de les multinacionals, s'han trobat sense recursos i amb les terres malmeses. Bona part de la població ha de marxar per trobar feina i es veu obligada a comprar aliments enllaunats provinents d'indrets situats a milers de quilòmetres.

L'Athabasca, el riu que neix al Parc Nacional Jasper, també és víctima d'una política similar?

Pateix els efectes de l'extracció de sorra de quitrà. Cada vegada que s'hi opera, els tres pobles que en depenen es contaminen de petroli sintètic, fet que provoca seriosos perjudicis a una comunitat que, d'altra banda, és menyspreada pel seu perfil ètnic.

Si el creixement és un patró cultural, tenim un problema irresoluble?

Precisament, explico que els indígenes fa mil dos-cents anys que tenen un estil de vida sostenible, sense cap ànsia per devorar el territori, i una cultura molt rica. Això contradiu el discurs oficial de conquerir béns per assolir la felicitat i demostra l'existència de societats precapitalistes i precivilitatòries equilibrades. Si seguim

la deriva dominant, ens suicidarem sense remei possible.

El poder revesteix el capitalisme de verd?

Utilitza la creixent consciència ecològica per beneficiar-se'n, ja sigui políticament o a través d'impulsar l'agroindústria i altres negocis d'explotació natural. I en això, hi col·laboren entitats com Greenpeace, les propostes de la qual no pressuposen un nou paradigma de societat. Fins i tot hi ha membres d'aquestes entitats que tenen responsabilitats directives en companyies extractores o grans indústries alimentàries.

Cal desemmascar el discurs civilitzatori?

Ho veiem amb les noves tecnologies, que ens aïllen en les relacions virtuals. En general, la gran quantitat d'oferta tecnològica i de nous entreteniments no ens ha fet més feliços, ben al contrari. A diferència de les antigues societats precapitalistes, destruïm el planeta i utilitzem la ciència per explotar la població. La tecnologia ha de ser sostenible i anar destinada a democratitzar el coneixement.

Als Estats Units, la consciència anticapitalista és prou forta o encara està instal·lada en la intel·lectualitat?

Hi ha petits moviments -com els Pobles en transició- que, tot i el seu treball de difusió, només estan formats per gent blanca benestant; d'aquí, el fet que, si no pots pagar, no entres en la seva utopia. També cal destacar els e-

“Cal bloquejar els fluxos de capital i aturar l'extracció de petroli. Si no, ens extingirem”

cologistes radicals -d'on surten persones com Derrick Jensen i altres teòriques de l'anticivilització-, els grups primitivistes o el moviment Occupy Wall Street, de qui penso que hauria de seguir una altra estratègia, perquè la voluntat d'influència a les grans institucions sovint és una pèrdua de temps. Avui, davant la situació apocalíptica en què ens trobem, no hi ha altra sortida que despoblar el món, bloquejar els fluxos de capital i aturar l'extracció de petroli. Si no, ens extingirem.

. LA COLUMNA

El dret a decidir en els temps del 'No podem triar'

Jordi Martí Font
opinio@setmanaridirecta.info

Si ens mirem a poc a poc els arguments que utilitza el president del govern espanyol per justificar les immenses retallades presentades l'11 de novembre de 2012, veurem que només n'hi ha un que sigui real, que tingui lògica i alhora que sigui creïble: “No podem triar”.

Rajoy i la colla dels criminals encorbatats i engominats que l'aplaudien mentre exposava de què aniria el paquet de mesures destructores de les actuals condicions de vida a l'Estat espanyol, inclosa la filla de son pare Andrea Fabra, resumien la idoneïtat de les mesures en aquest lacònic “No podem triar”.

Algú que no ha estat triat democràticament mana més que aquells que han estat triats en unes eleccions

Curiosa frase venint de qui ve, un senyor que ha estat escollit precisament per tal que trii mesures del tipus que sigui (millor que haguessin estat escrites abans en aquest programa secret que el PP va mantenir sota pany i forrellat al llarg de tota la darrera campanya, però què hi farem, ni això).

“No podem triar” diuen. I penso jo que si no poden triar és que només hi ha una opció. Si només hi ha una opció, i no és la seva sinó la imposada pel BCE a través de la UE, algú que no ha estat triat democràticament mana més que aquell o aquells que sí han estat triats, ens agradin o no, en unes eleccions. I si algú que ningú no ha triat mana sobre la cosa pública de forma absoluta, apuja l'IVA tres punts del 18 al 21%, redueix les prestacions d'atur a partir del sisè mes, treu la paga de Nadal als funcionaris, i redueix la quantitat de regidors dels nostres ajuntaments un 30%, em pregunto jo si no val la pena saber qui és per dir-li “dictador” a la cara, que d'això es tracta. No és cap secret que la seva cara, les seves cares, seran les mateixes que tenien els qui han destruït les condicions de vida mínimes de Grècia, Portugal, Irlanda o qui vingui després....